

Röportaj:
Doğan Tarkan
DSİP'i
anlatıyor

sayfa 6

Bankaların
adaletten
kaçıyor

Alex Callinicos yazdı

sayfa 7

İklim
felaketleri ve
kapitalizm

Eli Haligua yazdı

Sayfa 5

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 397 ■ 6 Ağustos 2010 ■ 2 TL

12 Eylül anayasası çöpe!

YETMEZ!

ama EVET!

Kenan Evren ve 12 cuntasının, tüm darbecilerin sivil mahkemelerde yargılanması için!

Askeri vesayetın son bulması, darbe düzenini ayakta tutan yargıçlar diktatörlüğüne son vermek için!

Bir daha asla darbe yapılmaması, ordunun halktan özür dilemesi ve tüm darbe mağdurlarının haklarının ve itibarlarının iade edilmesi için 12 Eylül'de "evet" diyeceğiz.

Ama anayasa değişikliği, işçilerin ve ezilenlerin sorunlarına çözüm olmuyor, yetmiyor. 12 Eylül anayasası çöpe! Sivil, demokratik, özgürlükçü bir anayasa için mücadeleyle!

sayfa 6 ve 8

Sosyalist İşçi 12 Eylül anayasa referandumunu ekini istemeyi unutmayın!

Kürt illerinde BDP'yi destekliyoruz

Kürt sorunu en önemli sorun, ama Anayasa paketinde Kürtler yok. Bu yüzden 12 Eylül halk oyuna sunulacak anayasa değişikliği yetmiyor.

Acilen kültürel haklarının tanınmasını isteyen Kürtler Türklerle eşit kardeş olmak istiyor.

AKP, anayasa değişikliği paketine Kürtlerin sorunlarını almak için hiçbir şey yapmadı. Onlar seçim hesabı yapıyor, CHP ve MHP'nin

başını çektiği milliyetçi cepheye taviz vererek 26 yılda 40 binden fazla insanın ölümüne yol açan savaşın sürmesine neden oluyor.

Hiç sayılan, oy verdikleri vekillere siyasi yasak getirilen, belediye başkanlarına kelepçe takılan Kürtler bu yüzden 12 Eylül referandumunu boykot ediyor.

BDP'nin tutumunu destekliyoruz. Kürt illerindeki boykot kararını

destekliyoruz. Darbe düzeninin son bulmasına ve demokrasiye "evet" diyen herkese anayasa değişikliğinin yetmediğini anlatıyoruz.

Askerler tarafından yazılan, "Türkiye Türklerindir" diyen anayasalara son!

Sivil, demokratik özgürlükçü bir anayasa istiyoruz!

Yeni anayasada Kürtlerin ulusal varlığı ve hakları tanınsın!

Kürt-Türk çatışması yok, faşist saldırılar var

Bursa'nın İnegöl ilçesinde ve Hatay Dört Yol'da gerçekleştirilen Kürtlere yönelik ırkçı saldırılarda Kürtlerin evleri ve işyerleri yakıldı, pekçok Kürt silahlı saldırılar sonucu yaralandı. Bu olaylar ana akım medyada "Kürtlerle Türkler arasında çatışma", "Kürtlerle Türkler arasında gerilim" gibi ifadelerle yer aldı. Anlatılanlara göre iki halk arasında zaten olan düşmanlık ufak bir kıvılcımla ateşlenmişti. Bursa Valisi Şahabettin Harput'a göre "Olayın aslı, alacak verecek kavgası. Basit ve adi bir olay, akıl ve mantık dışı gelişince bu noktaya gelinmiş. İşin ilginç yanı, bu eylemi yapanlar vatanını milletini seven insanlar."

İçişleri Bakanı Beşir Atalay'a göre de "Bu olayların yaşanmasında sporla ilgili amigoların ve amigo gruplarının büyük rolü olmuştur. Olayların kesinlikle siyasi ve ideolojik bir yönü yoktur."

Oysa olaylar ne iki halkın çatışması ne de basit alacak verecek kavgasıydı, MHP'li faşistler tarafından örgütlenmiş ırkçı saldırılardı.

İnegöl'de Devlet Bahçeli'nin katıldığı MHP mitinginin yapıldığı günün akşamı faşistler önce bir Kürt minibüs şoförünü durdurup "Bir daha buradan geçmeyeceksin" dedikten sonra dövüyorlar. Daha sonra şoför üç arkadaşıyla olay yerine dönüp faşistlerin kahvesine gidiyor. Çıkan kavgada beş kişi yaralanıyor ve 7 Kürt gözaltına alınıyor. İlçede hızla "Kürtler Türklere saldırdı" söylentisi yayılıyor ve hemen ardından bıçak, sopa ve ateşli silah taşıyan faşist gruplar sokaklarda Kürt avına çıkıp Kürtlerin ev ve işyerlerini yakıyorlar. Polis olaylara engel olmaya çalışınca saldırılar karakola yöneliyor ve polis araçları tahrip ediyor.

Hatay'da başlayan olaylardan birkaç gün önce PKK dört polisi öldürmüştü. Olayların yaşandığı gün polis PKK'nin saldırısıyla alakası olmayan kişileri ehliyet-siz araba kullanmaktan gözaltına alıyor ve bunu "Polis katillerini yakaladık" şeklinde duyuruyor. Çok kısa sürede bu kez Dört Yol sokaklarında silahlı faşist gruplar Kürt avına çıkıyor. Kürtlerin evleri ve işyerleriyle birlikte BDP ilçe binası da yakılıyor ve çocuklar dahil çok sayıda Kürt yaralanıyor.

Hem İnegöl'deki hem de Dört Yol'daki saldırılara anlatıldığı gibi binlerce insan değil birkaç yüz ülkü ocakları üyesi katılıyor. İnegöl'deki saldırılar sırasında faşistlerin arasında kalan bir gazetecinin aktardığına göre saldırganlardan birisi telefonla konuşurken "Abi görev tamamdır. Araçlar ateşe veriliyor. Bozkurt işareti bile

Dört Yol'da Kürtlere ait bir çok işyeri ve ev yakıldı. Linç girişimini kışkırtanın bir uzman çavuş olduğu mobese kameraları tarafından tespit edildi.

yapmıyoruz ki kim olduğumuz anlaşılmasın." diyor.

Hatay'da "Polis öldüren PKK'lılar emniyette." söylentisini yayanın bir uzman çavuş olduğu belirlendi. Mobese kameralarının kaydettiği görüntülerde de bu uzman çavuşun saldırılar sırasında MHP'li grupların en önünde yer aldığı ve kitleyi kışkırttığı görülüyor.

MHP Ergenekon'un hizmetinde

27 Mayıs darbecilerinden faşist Alparslan Türkeş'in kurduğu MHP, kurulduğu günden beri hep darbelere zemin hazırlamak

isteyenlerin emrindedir. MHP bugün de, darbeye zemin hazırlamak için Türk-Kürt çatışması çıkarmak isteyen Ergenekon'un emrinde.

Türkiye tarihinde ilk defa darbeciler yargılanıyor ve askeri vesayet rejimi temelinden sarsılıyor. Ordu, yargı ve Ergenekon eski düzeni korumak için elinden geleni yapsa da halk seçimlerde değişim vaadeden AKP'yi desteklediği gibi sokakta da demokrasi mücadelesini sürdürüyor. Araştırmalar 12 Eylül'deki anayasa referandumunda da darbe anayasasına hayır anlamına gelen, darbeci-

lerin daha kolay yargılanabilmesini sağlayacak olan 'Evet' oylarının kazanacağını gösteriyor. Kendini köşeye sıkışmış hisseden eski düzenin bekçileri de ellerindeki son kozu oynuyor ve MHP'li faşistleri sokağa sürüyor.

Bugün 12 Eylül rejimini korumak için sokağa çıkan MHP'liler 12 Eylül darbesine giden yolu da benzer saldırılarla hazırlamışlardı. 1970'lerde Alevi-Sünni çatışması çıkarmaya çalışan faşistler Elazığ, Malatya ve Sivas'ta düzenledikleri saldırıların ardından Maraş katliamını gerçekleştirmişlerdi.

MHP'nin sokaklarda düzenlediği 'silah kullanma eğitimleri'ne katılan faşistler sokakları savaş alanına çevirdikleri saldırılarda binlerce insanı öldürerek 12 Eylül'e giden yolu açmışlardı.

Faşistlere de darbecilere de geçit yok

Askeri vesayet rejimi ırkçılarından, Kürt düşmanlığından beslendiği gibi faşistler de askeri vesayet rejiminden besleniyor. Bu yüzden faşizme karşı mücadeleyle darbelere karşı mücadele birbirinden ayrılmaz.

Darbelere karşı mücadele eden herkesin bilmesi gerekir ki Kürtlerin eşit haklara sahip olması için mücadele etmeden daha fazla demokrasi ya da daha fazla özgürlük kazanmak mümkün değildir. Kürtler haklarını kazanamadıkları sürece faşistler Kürtlerin üzerine sürülmeye devam edecek ve Kürtlerle savaşmaya devam eden ordu da siyasi imtiyazlarını koruyabilecek.

Faşistlere de darbecilere de geçit vermeyecek tek güç örgütlü halkın gücüdür. Bu yüzden sosyalistler halkı aydınlatan, halkın örgütlenip ortak düşmanlarıyla mücadele etmelerini engelleyen milliyetçi ve ırkçı fikirlerle mücadele ederler. Asker kurşunuyla ölen Kürt çocuklarla başörtüsünden dolayı okuyamayan kadınların düşmanları aynı, hakları gasp edilen Tekel işçileriyle sokakta polis kurşunuyla öldürülen eşcinsellerin düşmanları aynı. Tüm ezilenlerin haklarını savunmadan bizi ezenlerle de mücadele edemeyiz.

Burak Demir

İnegöl ve Dört Yol'da fail belli: Nefret propagandası

Bursa'nın İnegöl ilçesinde Kürt yurttaşlara yapılan linç girişiminin planlı ve örgütlü olduğuna dair çok sayıda kanıt var. Aynı gün MHP lideri Bahçeli İnegöl'de bir miting yapıyor. O miting bitiminde Ülkü Ocakları'na bağlı kişiler yollardaki güvenlik kameralarını tahrip ediyorlar. Aynı grup bir Kürt minibüs şoförünün yolunu kesip "bir daha buradan geçmeyeceksin" diye tehdit ediyor. Akşam saatlerinde ise Kürtlere ait ev ve işyerlerine kalabalık gruplar saldırıyor. Polis ve belediye araçları ateşe veriliyor. Saldırganların arasında kalan bir gazeteci bir kışkırtıcının telefon konuşmasına şahit oluyor:

"Abi görev tamamdır. Araçlar

ateşe veriliyor. Bozkurt işareti bile yapmıyoruz ki kim olduğumuz anlaşılmasın."

Bursa valisi Şahabettin Harput'a göre "vatanını ve milletini seven" bu saldırganlar hep bilindik bir adresten çıkıyor: MHP ve ona bağlı faşist bir örgütlenme olan Ülkü Ocakları'ndan.

Hatay, Dört Yol'da da, aynı gün bir polis aracına düzenlenen saldırının ardından, yine aynı gruba bağlı şahıslar kalabalıkları galeyana getirip, yine Kürtlere ait ev ve işyerlerine saldırı. BDP ilçe binasını önce taşıyıp ardından ateşe verdiler. Saldırı bu bildiriye kaleme aldığımız saatlerde hâlâ devam etmekteydi.

... MHP'nin nasıl bir parti

olduğunu geçmiş deneyimlerimizden çok iyi biliyoruz. 1980 öncesinde beş bin insanın katlinden sorumlu 'ülküçü komando'ları yetiştiren bir parti MHP. Son 30 yılda ise tüm propagandasını nefret üzerine kuran ve bunu özellikle Kürt halkına yönelten bir parti.

Referandum yaklaşırken MHP lideri Devlet Bahçeli kullandığı nefret dilini giderek keskinleştiriyor. Kendi tabanına saldırı mesajı veriyor. Tabanda bekleyen 'hazır kıtalar' ise bu mesajı kolayca alıyor ve harekete geçiyor. Hedefte de çoğu zaman, her kötülüğün arkasında gördükleri Kürt halkı bulunuyor.

... Bahçeli ve partisi MHP ile ona bağlı paramiliter Ülkü Ocakları

kullandıkları nefret propagandası ile düşmanlığı ve kını kışkırtarak açıkça nefret suçu işliyorlar. Kürtleri hedef gösteriyor ve yeni saldırıların kapısını açıyorlar. Siyasi hedefleri uğruna kan dökülmesine sebep oluyorlar.

DurDe Girişimi olarak başta bu nefret propagandası faillerinin tespit edilmesini, vali hakkında derhal bir soruşturma başlatılmasını, olayı kışkırtarak gerçekleştirilenin gereken cezalara bir an önce çarptırılmasını ve evleriyle işyerleri zarar gören Kürt yurttaşlarımızın zararlarının tazmin edilmesini talep ediyoruz.

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe! Girişimi
27 Temmuz 2010

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yanındayız

Hükümetin geçtiğimiz yıl başlattığı açılım sürecinin, barış için Mahmur ve Kandil'den gelen barış elçilerinin tutuklanmasıyla kapanması, Kürt sorununda savaş ve çözümsüzlük sürecini yeniden başlattı. Çatışmalarda her gün onlarca insan ölüyor. Savaş yanlısı CHP-MHP cephesi ırkçılığı yükseltmeye çalışırken, AKP Kürt halkının temsilcilerini muhatap almıyor, Kürt halkına devletin bir asırlık inkâr ve imha politikalarıyla saldırıyor.

Kürt sorunuyla ilgili gelişmeler, anayasa değişikliği referandumu süreciyle birlikte işliyor. Statükonun bekçilerinden faşist MHP'nin miting yaptığı İnegöl'de, aynı gün Kürtler tehdit ediliyor. Çıkan kavga, faşistlerin kışkırtmasıyla Kürt halkına linç girişimine dönüşüyor. Ertesi gün aynı sahneler Hatay'ın Dörtöl ilçesinde tekrarlanıyor. Bölgeye girmek isteyen BDP heyeti Dörtöl'a sokulmuyor. Hükümet ise, provokasyonların çift taraflı olduğunu söyleyerek, anayasa değişikliği sürecinde muhatap almadığı BDP'yi ve Kürt Özgürlük Hareketi'ni, Kürt halkının katilleriyle, Ergenekoncularla aynı kefeye koymaya çalışıyor.

Savaşın sorumlusu Kürt halkı mı?

Ana akım medyada Kürtlerin ayrılma hakkı ırkçılık temelinde ele alınırken, solun çeşitli unsurları, ölümlerin durması için Kürt hareketine silah bırakma çağrısı yapıyor.

Sorunun Kürt hareketinin silah bırakmasıyla çözüleceğini düşünen anlayış, sorunun tarihini ve nedenlerini bilmiyor olmalı. Kürt Özgürlük Hareketi, barış umudu doğduğunda, 2009 yılının ilk aylarında bir kez daha tek taraflı ateşkes ilan etmişti. Bu ateşkesin süresi, açılma devam edileceği, Kürt siyasetçilerin ve Kürt önderlerin muhatap alınacağı ümidiyle defalarca uzatıldı. Ancak henüz açılımın ilk aylarında, Türk ordusunun operasyonlarında onlarca gerilla hayatını kaybetmişti.

Üstelik, Kürt halkına ezelden beri savaşmayı dayatan, demokratik yollarla siyaset hakkı tanımayan yine Türkiye Cumhuriyeti'di. Kürt sorununun sebebi PKK'nin varlığı değil, devletin bir ulusun kimliğini reddetmesi, buna karşı çıktığında ise savaş yöntemlerine başvurulması.

Marksistlerin ulusal soruna bakışı

Sosyalistler, kapitalist toplumda halkların aynı ulusal devletler içerisinde yaşamalarını ancak "gönüllü birliklik" kapsamında onaylayabilirler. Bunun anlamı şudur: ezilen ulus, kendisini sınırları içerisinde tutan bir devletin içinde yer almaya devam edip etmeyeceğine kendisi karar verir. Bu konuyla ilgili ezilen ulusun siyasi hareketine

BDP, 29 Mart yerel seçimlerinde 2 milyon 300 bin insanın oyunu almıştı.

“Lenin’in ulusal sorundaki siyasi görüşü, basit bir “eşitlik” algısından daha fazlasını içeriyordu. Kapitalist toplumda, egemen sınıfın işçi sınıfının birliğini bölecek her türlü fikrine karşı mücadele etmek gerekliydi. Bu yüzden, ezen ulus sosyalistlerinin, ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımak dışında alacakları her tavır, kendi egemen sınıflarının çıkarlarına verecekleri bir ödündü.”

akıl vermek, ezen ulus sosyalistlerinin işi değildir. Ezen ulus sosyalistleri, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, ayrılma hakkı dahil, koşulsuz olarak tanırlar. Türkiyeli sosyalistler, Leninist kendi kaderini tayin hakkı ilkesi gereğince, Kürt halkının siyasi hareketine “koşulsuz-eleştirel” destek verirler. Eleştiri, ancak ve ancak desteğin “koşulsuz” olduğu durumda yapılabilir.

Bolşevik Parti liderlerinden Lenin, 20. yüzyılın başında, ulusların kaderlerini tayin hakkını savunurken şöyle diyordu: “Kapitalizm gelişmektedir ve türdeş olmayan toplulukların bütünleşmiş devletleri içinde olsun, ayrı ulusal devletler içinde olsun, şu ya da bu biçimde gelişmeye devam edecektir. Her iki durumda da işçiler sömürüleceklerdir ve sömürüye karşı

başarıyla savaşım verebilmek için, proletarya, her türlü milliyetçilikten arınmış olmalıdır; o, eğer deyim uygun düşerse, çeşitli ulusların burjuvazileri arasında üstünlük uğruna süregelmeğe olan, savaşımında mutlak olarak yansız kalmalıdır. Eğer herhangi bir ulusun proletaryası, "kendi" ulusal burjuvazisinin ayrıcalıklarının en hafif şekilde de olsa desteklerse, bu, kaçınılmaz olarak, öteki ulusun proletaryası arasında güvenisizlik yaratacaktır; işçilerin uluslararası sınıf dayanışmasını zayıflatacak, onları bölecektir ve böyle bir duruma sevinecek olan, ancak burjuvazi olacaktır ve ulusların kendi kaderini tayin etme ya da ayrılma hakkının reddedilmesi, uygulamada kaçınılmaz olarak, egemen ulusun ayrıcalıklarının desteklenmesi anlamını taşır.”

Lenin'in ulusal sorundaki siyasi

görüşü, basit bir “eşitlik” algısından daha fazlasını içeriyordu. Kapitalist toplumda, egemen sınıfın işçi sınıfının birliğini bölecek her türlü fikrine karşı mücadele etmek gerekliydi. Bu yüzden, ezen ulus sosyalistlerinin, ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımak dışında alacakları her tavır, kendi egemen sınıflarının çıkarlarına verecekleri bir ödündü. Farklı ulustan işçilerin birliğini sağlamanın yegane yolu, ezen ulus işçilerinin, kendi burjuvazileriyle aralarında hiçbir ortak çıkar ilişkisi olmadığını ezilen ulusun emekçilerine ispatlamasıydı.

İşçi sınıfını bölen fikirlere karşı mücadele

Kapitalizm altında hâlâ ulusal çelişkiler var, Bolşeviklerin bu konudaki görüşleri hâlâ güncel. Türkiyeli sosyalistler, Kürt halkının nasıl yaşayacağına karar veremezler, Kürt siyasi hareketine ağabeylik yapılmazlar. Onların görevi, Batı'daki emekçiler arasında Türk milliyetçiliğine karşı amansız bir mücadele vermek, Kürt halkı özgürleşmeden Türkiyeli işçilerin özgürleşemeyeceğini anlatmak, Türk egemen sınıfına sorunun çözümü için Kürt halkını, Kürt Özgürlük Hareketi'ni ve Kürt liderleri muhatap alması yönünde baskı yapmaktır.

Ozan Tekin

Şovenizm nedir?

Dünyayı farklı uluslar arasındaki mücadeleyle açıklayıp, kendi ulusunun diğer uluslardan üstün olduğunu ve başka ulusları ezebileceğini savunan anlayışa şovenizm denir. Marksist gelenek içerisinde, şovenizm kavramı asıl olarak 1. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla gündeme gelmişti.

Savaş patlak verdiğinde, 2. Enternasyonal'in üyesi sosyal demokrat (o zamanki anlamıyla Marksist) partilerin çoğunluğu, kendi hükümetlerinin savaş bütçelerinin lehinde oy kullandılar. Bu, farklı uluslardan işçilerin, ulusal burjuvazilerinin çıkarları nedeniyle birbirleriyle savaşmaları anlamına geliyor.

Bir ulusun nasıl yaşayacağına başka bir ulusun karar vermesine, ulusal baskıya soldan gerekçe bulanlara ise “sosyal-şovenist” denir.

Şovenizme karşı mücadele

Başta Rusya'daki devrimci sosyalistler olmak üzere, bazı ülkelerin partileri ise bu anlayışa karşı çıktı. Lenin, 2. Dünya Savaşı'na girmeyi savunarak işçi sınıfını ulusal burjuvazinin peşine takan, proletaryanın uluslararası birliğine zarar veren sosyal demokratları “sosyal şovenizm”le suçluyordu. Bu fikir ayrılığı, Zimmerwald Konferansı'nın toplanmasına ve 2. Enternasyonal'in dağılmasına neden oldu. Günümüzün sosyal demokrat geleneği, bu bölünmede sosyal şovenist tutum alan reformist kökenlerden geliyor.

Lenin için, 2. Dünya Savaşı'nda sadece “barış” sloganını öne çıkartmak da yeterli değildi. Emperyalist savaştan işçi sınıfının hiçbir çıkarı olamazdı; proletarya, paylaşım savaşı döneminde “ulusal savunmayı zayıflatmama” gerekçesiyle mücadelesinden bir an bile ödün vermemeli, kendi ülkesindeki bunalımı derinleştirmeye ve bunu işçi sınıfının iktidarına yol açacak bir iç savaşa dönüştürmeye çalışmalıydı. Bu nedenle, Lenin, Nisan Tezleri'nde “devrimci yenilgicilik” taktiğini öne sürdü. Buna göre, emperyalist paylaşım savaşında her ülkenin sosyalistleri, kendi hükümetlerinin yenilgisi için uğraşmalıydı: “Gerici bir savaşta, devrimci bir sınıf kendi hükümetinin yenilgisini arzulamaktan başka bir tutum takınamaz ve hükümetinin askeri açıdan gerilemesinin onun yıkılmasını kolaylaştırıcı bir gelişme olduğu gerçeğini görmezlikten gelemez. Savaşa katılmış tüm ülkelerin sosyalistleri 'kendi' hükümetlerinin yenilgiye uğramasını arzuladıklarını ifade etmelidirler. Devrimci yenilgicilik sloganının reddedilmesi, devrimci savaşkanlığın içi boş, bayağı bir söz haline getirilmesi ya da su katılmamış bir ikiyüzlülük anlamına gelir.”

GÖRÜŞ

Kim korkar hain YAŞ'tan

Yüksek Askerî Şura kararları, kimin orgeneral, kimin kuvvet komutanı, kimin emekli olacağı, solda kimsenin önemseydiği bir şey değil. Zaman zaman, Genelkurmay Başkanı olması beklenen bir generalin "iyi" veya "kötü" olduğu, darbeciliğe sıcak veya soğuk baktığı gibi dedikodular duyulur. Örneğin, Yaşar Büyükanıt'ın berbat olacağından korkuluyordu; şimdi ise Işık Koşaner'in fena olmadığı söyleniyor. Ama dedikoduların ötesinde pek de ilgimizi çekmez YAŞ. Çekmemesini makul buluyorum. Bize ne? Evet, Genelkurmay Başkanı'nun kimliği ve siyasî eğilimleri bazen önemli olabiliyor. Düşündüğümde soğuk bir ürperti geçiriyorum: 2002-2006 yılları arasında Hilmi Özkök değil de, Şener Eruygur Genelkurmay Başkanı olsaydı, şu anda bu yazıyı ne ben yazabiliyor olacaktım, ne siz okuyabiliyor olacaktınız. Çünkü bu gazete çıkmıyor olacaktı, ben ya hapiste ya yurtdışında olacaktım, sizi ise Allah bilir. Özkök'ün darbeci generalleri dört yıl boyunca nasıl oyaladığını, birbirine karşı kullandığını, engellediğini, Özden Örnek'in günlüklerinde dayanılmaz bir gerilim romanı gibi okumak mümkün. Verilmiş sadakamız varmış, hep beraber direktan dönmüşüz. Ama yine de hangi generalin Kara Kuvvetleri Komutanlığı Plan ve Prensipler Başkanlığında Savunma Araştırma Şube Müdürlüğü'nden NATO Güneydoğu Avrupa Müttefik Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na atandığı, haklı olarak, hiç derdimiz değildir. Bize ne? "İyi" asker "kötü" askerden çok daha iyi olamayacağını, askerin iyisinin de kötüsünün de son tahlilde aynı şey olduğunu biliriz. Müslüman cemahtan ise bu konuya yoğun ilgi vardır. Çünkü YAŞ kararları her yıl düzinelere, hatta bazı yıllar yüzlerce kişi için yıkım anlamına gelmiştir. Müslüman oldukları için askerden atılan subayların kurduğu bir dernek bile var. Adaleti Savunanlar Derneği, "idarenin tüm işlem ve eylemlerinin hukuka uygunluğunun yargı yolu ile denetlenmesi, her konuda adaletin tam ve çabuk gerçekleştirilmesi, mevzuat ve uygulamalardaki evrensel insan haklarına aykırılıkların izlenmesi ve düzeltilmesi için" kurulmuş. Derneğin yedi kurucu üyesinin hepsi Silahlı Kuvvetler'den YAŞ kararlarıyla irtica gerekçesiyle emekli edilmiş personel. Bize garip gelebilir. İnsan niye asker olmak istesin? Ordudan atılınca niye üzülün? Ama Müslüman çevrelerde, atılınca aç kalan, atıldığı gün askerî hastanede kanser tedavisi gören karısı da hastaneden atılan, atıldığını annesine söyleyemediği için emeklilik yaşı gelene kadar her sabah tıraş olup evden çıkan kişilerin öyküleri anlatılır. Müslümanlar arasında, Silahlı Kuvvetler'de kimin namaz kıldığını, kimin karısının veya kızının başörtülü olduğunun dikkatle izlendiği ve bunların atılma nedeni olduğu anlatılır. Sol, Müslümanların hiçbir sorunuyla ilgilenmediği gibi, bu sorunla da ilgilenmez; farkında bile değildir. Ben bu yazıyı yazarken, YAŞ toplantıları devam ediyor. Bu sefer kimin atılacağı değil, savcılık tarafından darbecilik iddiasıyla tutuklanması istenen 102 subayın terfi edip edemeyeceği, kuvvet komutanı olup olamayacağı tartışılıyor. Herifler teslim olmayı reddediyor, açık açık "Bana ne lan savcılıktan, ben hukukun üstündeyim" diyor. Kılıçdaroğlu, "Askerlerin terfilerinde ve emeklilik sistemlerinde teamülleri var. Kurtumları kurum yapan da budur. Siyasetin çok fazla burnunu sokmaması gerekir" diyor. Ve sol hâlâ ilgilenmiyor. Kimin yanında durduğunu bir kez daha belli etmiş oluyor.

Roni Margulies

Afganistan savaşının gizli belgeleri

ABD ordusuna ait olan ve Afganistan savaşının gerçek yüzünü gözler önüne seren on binlerce gizli savaş belgesi internette yayımlandı. "Afganistan savaş günlüğü 2004-2010" başlıklı belgeler yüzlerce sivilin ölümünün gizlendiğini ortaya koyuyor. NATO komutanlarının nasıl bir bataklığa gömüldüğü ve korkuları da ortaya çıktı.

ABD ordusunun tarihindeki en büyük skandal, <http://wikileaks.org> adlı sitede Afganistan savaşı hakkındaki gizli askeri belgelerin sızdırılması ile ortaya çıktı. 90 binden fazla olay ve istihbarat raporuna dayanan askeri belgeler, bugün dünyanın önde gelen medya organlarında manşete çıktı. Obama'nın seçildiği günden beri desteklediği Afganistan'daki 9 yıllık işgalin başarısız olduğunu söylemesi, Afganistan'da ABD'nin başkomutanının Obama hakkında hakaret içeren bir röportajın ardından istifa etmesinden sonra ortaya çıkan belgeler, ABD ve NATO'nun savaş suçlarını ortaya döktü.

Afganistan'da yaklaşık 200 sivilin ölümünün gizlendiğini açığa çıkaran gizli belgelerde şu konular ortaya çıktı:

- Özel timlerden oluşturulmuş gizli "siyah" birliklerin Taliban liderlerini "öldür veya ele geçir" görevlerine sürüldüğü,
- Taliban'ın karadan havaya füzelere sahip olduğunun ABD ordusu tarafından gizlenmesi,
- ABD'nin Taliban hedeflerini tespit edip yok etmek için Nevada eyaletindeki komuta merkezinden kontrol ettiği ölümcül Reaper insansız hava

Yüzlerce sivilin NATO askerleri tarafından öldürüldüğü gibi işgalcilerin askeri başarısızlıklarını da ortaya çıktı.

araçlarının kullanımını artırdığı,

■ Taliban'ın yol kenarına bomba düzenekleri yerleştirerek düzenlediği saldırıların yakın dönemde yaygınlaştığı.

Ayrıca NATO'nun, Pakistan ve İran'ın Afganistan'daki isyan hareketini el altından desteklediklerine ilişkin kaygılarına yer veriliyor.

Beyaz Saray belgelerin WikiLeaks tarafından yayımlanmasına da tepki gösterdi.

Yapılan açıklamada, "ABD ve ortak hizmet kurumlarını riske atan ve ulusal güvenliğimizi tehdit eden şahıslar ile kurumlar tarafından gizlenen belgelerin ortaya çıkarılmasını sert bir şekilde kınıyoruz. WikiLeaks ABD'lilerin, ortaklarımızın ve bizimle birlikte çalışan yerel nüfusun hayatını tehlikeye atan bu belgeler hakkında Beyaz Saray'la temasa geçmek için hiçbir çaba sarf etmedi" denildi.

Kamboçya'da konfeksiyon işçileri greve çıktı

Kamboçya'da 3000 konfeksiyon işçisi geçen hafta görevden uzaklaştırılan bir sendika temsilcisiyle dayanışmak için greve çıktı. 26 yaşında üç çocuk annesi bir grevci Socialist Worker'a konuştu

"Paztesi günü yeniden işe gittik ama mücadele isteği hala devam ediyor. Şirket bize yeterince ödeme yapmıyor, bu yüzden işe gitmemek için çok önemli bir nedenimiz olmak zorunda. Aynı zaman-

da faturalarımı da ödeyemiyorum. Taleplerimiz daha fazla ücret ve işverenin bize saygılı davranması. Bunun için mücadele etmek zorunda kalmamız gerektirdi-ama edeceğiz."

En sıcak yaz ve iklimi değiştiren kapitalizm

‘Havalar çıldırmış olmalı!’ demek pek doğru değil aslında. Havalar beklenen, söylenen tepkileri veriyor. Seller, ani yağışlar, fırtınalar, sıcaklar, kuraklık... bunların hepsi iklim değişikliğinin neticesi olarak karşımıza çıkıyor. Uzmanların yıllardır söylediği iklim değişikliğine bağlı doğal olaylar (ya da afetler) ciddiye alınmadı, gelecekte olacak diye hep gözardı edildi. Malum havadan sudan mevzulardı bu bahsedilenler...

Oysa sinyaller değişikliğin göstergesi ve yaşanacakların habercisiydi. Sorun tabii ki sadece bunları korku filmi senaryosu olarak algılamamız değil, kapitalist sistemin devamını sağlayan devlet ve şirketlerin çıkarlarının -kapitalist sistem adına- hep yaşamın üstünde kalmasıydı. Sistemin efendileri sistemin araçlarının devamını sağlamak için o kadar pervasızdılar ki Kopenhag’da yaşamı savunmak için demokratik haklarını kullanan insanların üzerine kolluk kuvvetlerini gönderip o insanları gözaltına almaktan çekinmiyorlardı.

Anti-kapitalistlerin anlatmaya çalıştıkları petrol, kömür gibi fosil yakıtların iklim değişikliğine neden olduğu ve iklim değişikliğinden kaynaklı oluşacak afetlerden doğanın ve doğanın bir parçası olan insanların zarar göreceği idi.

İzmir’de yağış rekorlarıyla birlikte gerçekleşen seller, İstanbul’da, Polonya’da, Orta Amerika’da yaşanan fırtınalar ya da seller kimi insanların ölümüne yol açarken televizyon başındakiler için sıradan olaylar olmaya başladı.

Yazın ortalarına doğru geldikçe, yağış rekorları haberleri, yerini her sene kendi rekorunu egale eden sıcaklık rekorlarına bıraktı. Dünyanın en güvenilir iki iklim araştırma merkezi Birleşmiş Milletler Ulusal İklim Veri Merkezi (NCDC) ve NASA’ya bağlı Goddard Uzay Araştırmaları Enstitüsü (GISS) 2010 yazının son 130 yılda ölçülen en sıcak yaz olduğunu açıkladı.

48 ülkeden 300 bilim insanının bir araya gelerek hazırladığı İklim Durumu Raporu’nda küresel ısınma devam ettikçe sahil kentlerini ve tarımı tehdit edeceğine, su tedariki konusunda sıkıntılara ve sağlık sorunlarına sebep olacağına dikkat çekildi. Zaten sistemin devamını sağlayan ülkeler ülkeler su kaynakları üstündeki hegemonyasını kurmak ya da korumak için “stratejik” hamleler yapmaya başlamıştı bile.

Yaşam yok oluyor

Nature dergisinde yayımlanan araştırmaya göre, dünya

Yoksul ülke Pakistan’ı tarihinin en büyük iklim felaketi vurdu. 1100’den fazla insan öldü, yaşam felç oldu.

“İklim adaletsizliği gün geçtikçe artıyor. Ülkeler, iklim değişikliğinden kaynaklanan iklim mültecilerinin olacağını bildiği için şimdiden çıkardıkları yasalarla zaten sistem tarafından ezilenlerin iklim değişikliği sonucunda bir kez daha ezilmesini onları “suçlu” statüsüne koyarak pekiştirip kendini güvence altına almaya çalışıyor.”

okyanuslarında yaşayan bitkisel plankton seviyesi 1950’li yıllara göre yüzde 40 oranında azaldı. Yeryüzündeki yaşamın devamı için kilit bir noktada duran bitkisel planktonların (fitoplankton) sayısı küresel ısınma nedeniyle hızla azalmaya devam ediyor. Kış uykusuna yatamayan kutup ayıları yemek bulamıyor, bir çoğu eriyen buzullar yüzünden boğularak ölüyor.

İnsan eliyle yaratılan iklim

değişikliği hem doğadaki türlerin yaşam hakkını hem de insanların en temel haklarından biri olan barınma hakkını gasp ediyor. İklim adaletsizliği gün geçtikçe artıyor. Ülkeler, iklim değişikliğinden kaynaklanan iklim mültecilerinin olacağını bildiği için şimdiden çıkardıkları yasalarla zaten sistem tarafından ezilenlerin iklim değişikliği sonucunda bir kez daha ezilmesini onları “suçlu” statüsüne koyarak pekiştirip kendini güvence altına almaya çalışıyor.

Profesör Gerd Tetzlaff, “Bir ülkenin yoksulluk derecesi arttıkça, dışarıdan gelen olumsuz bir değişikliğin etkisi de o denli büyük oluyor. İklim değişikliği de bir dış etken. Yoksul bir ülke tabii ki aşırı hava koşullarına karşı pek hazırlıklı olamaz ve olumsuz sonuçlarına karşı da kendini pek koruyamaz.” diyerek iklim adaletsizliğini ortaya koyuyor.

İklimi değil sistemi değiştir

İklim değişikliğine neden olan

kapitalist sistemin ana aktörleri BP, Shell, Exxon Mobil tüm canlıları terörize ediyor. Gerektiğinde silah endüstrisiyle birlikte hareket edip “özgürlük” adına ülkeleri işgal edip insanları öldürerek devamlılıklarını sağlıyorlar. Biz anti-kapitalistler -küresel ısınmanın başlıca sorumlularından- ABD’nin Irak’ı işgal ettiği tarihten beri eylemlerimizde, esas teröristlerin kâr için yaşamı hiçe sayanlar olduğunu sloganlarımızla dile getiriyoruz.

Sadece ABD değil, var olanların yanına yeni termik santral açmaya hazırlanan Türkiye ve atmosfere karbon salmaya devam eden diğer ülkeler de küresel ısınmadan ve sonuçlarından sorumlu. İklimi değil sistemi değiştirmek için petrole olan bağımlılığa artık son vererek, nükleer enerjinin temiz olduğu yalanlarından vazgeçerek yenilenebilir enerji kaynaklarına geçmek dünya üzerindeki yaşam için kaçınılmazdır.

Rüzgâr, güneş hemen şimdi!

Eli Haligua

İsrail vahşeti yine Lübnan’ı hedef seçti

3 Ağustos’ta İsrail ve Lübnan sınırında iki ülkenin askerlerinin birbirlerine ateş açması sonucu 3 Lübnan askeri ve bir Lübnanlı gazeteci öldü. İsrail ordusu, bir yarbayın öldüğünü ve iki askerin de yaralandığını açıkladı. 2006 yılında İsrail’in Lübnan’a saldırısının Hizbullah’ın direnişi sonucu püskürtülmesinin ardından yaşanan en önemli gerilim şimdi yaşanıyor.

3 Ağustos’ta İsrail-Lübnan sınırında çıkan çatışmanın ardından Lübnan hükümeti Birleşmiş Milletler ve dünya kamuyunu İsrail saldırganlığını protesto etmeye çağırdı.

Lübnan ordusu, BM barış gücü askerlerinin uyarılarına rağmen İsrail askerlerinin ‘teknik sınır’ı geçtiğini, bunun üzerine Lübnan kuvvetlerinin bazuka kullanarak birimi püskürttüğünü belirtiyor. Çatışmanın ise İsrail kuvvetlerinin ordu mevzilerini ve sivillere ait evleri hedef alan top ve makinalı tüfek ateşiyle çıktığı söyleniyor.

İsrail’in top mermileri sivillere vuruyor. Top saldırısı sırasında Güney Lübnan’daki bir çok köy isabet aldı.

Birleşmiş Milletler ise iki tarafa da itidal çağrısı yaptı.

2006 yılında İsrail’e karşı savaşan Hizbullah ise İsrail’in saldırganlığına boyun eğmeyeceklerini vurguladı.

4 yıl önce İsrail’in Lübnan saldırısı ile 34 gün süren çarpışmalarda çoğu sivil 1.200 Lübnanlı ile çoğu asker 160 İsraili ölmüştü.

Bu savaşta İsrail ve Lübnan askerleri karşı karşıya gelmemiş, İsrail ordusuna Hizbullah’ın gerilla ve milisleri karşı koymuştu.

ABD’nin silah teknolojisini paylaştığı tek ülke olan İsrail’in güçlü ordusu, Hizbullah’ın direnişi ile püskürtülmüş; İsrail’in yenilebilir olduğu hem İsrail kamuyou hem de tüm savaş karşıtları tarafından görülmüştü.

Gazze’de sessiz bir katliamı sürdüren İsrail şimdi tekrar Lübnan’la karşı karşıya gelebilir. Gazze’ye insani yardım götüren gemilere saldıran İsrail, uğradığı mağlubiyeti şimdi Lübnana saldıranarak aşmaya çalışıyor. Emperyalizm bu savaş makinasını kullanmaktan vazgeçirilmeyince, İsrail varoldukça Ortadoğu’da kalıcı barış imkansız.

1 Mayıs 2010, DSİP Korteji Taksim Meydanı'na yürüyor.

“DSİP’i geri kalan soldan ayıran asıl fark 1989’da yıkılan stalinist rejimlere bakıştır. Bizim için iyi, kötü sosyalizm olamaz. 1989’da Doğu Avrupa’da, 1991’de ise SSCB’de yıkılan rejimlerin sosyalizm ile bir ilişkisi yoktu. Bunlar devlet kapitalisti rejimlerdi.

Doğu Bloku ülkeleri çok zaman işçi eylemleri ile yıkıldı. Bu ülkelerin emekçileri piyasa kapitalizminin devlet kapitalizminden daha iyi olduğunu düşündüler ama yanıldılar.”

Doğan Tarkan: DSİP büyürse aşağıdan sosyalizm güçlenir

12 Eylül referandumunda “yetmez ama evet” diyerek sokağa çıkan Devrimci Sosyalist İşçi Partisi neyi savunuyor? Enternasyonalist sosyalistlerin ve anti-kapitalist aktivistlerin örgütünün politikalarını DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan’a sorduk.

DSİP, 12 Eylül’deki halkoylamasında “yetmez ama evet” diyor. Kürt sorununda ise Kürt hareketine koşulsuz destek veriyor. Irkçılığa, milliyetçiliğe, ulusalcılığa karşı ödünsüz bir mücadele sürdürüyor. Darbelere karşı sokağa çıkan tek sol örgüt durumunda. İyi, kötü ayrımı yapmadan bütün darbelerle karşı çıkıyor. Bütün bu tutumları ile DSİP solun geri kalanından kalın çizgilerle ayrılıyor. DSİP’in nasıl bir sosyalizm anlayışı var?

Doğan Tarkan: Öncelikle şunu söylemek gerekir ki bütün bu konularda DSİP bir yanda, diğer sol öbür yanda değil. Birçok konuda DSİP ile aynı politik çizgiyi savunan sol örgütlenmeler var. Ancak bütün bu konular bir araya geldiğinde DSİP tek başına kalmakta. Bu sonuç DSİP’in sosyalizm anlayışından ve dolayısıyla sınıflar mücadelesini farklı yorumlamasından kaynaklanıyor.

Bugün Türkiye’de hükümet olan siyasal parti uzun süredir geri kalan solun büyük bir kısmı tarafından aslında şeriatçı olan

ve takiye yapan bir parti şeklinde tanımlandı. Böyle olunca AKP’yi aslında şeriatçı bir parti olarak tespit edenler için ne pahasına olursa olsun AKP’yi iktidardan düşürmek en önde gelen görev oldu.

DSİP ise AKP’yi Türk sermaye sınıfının en iyi partisi, yeni liberal politikaların en iyi uygulayıcısı olarak gördü. İktidar partisi olarak AKP hükümetinin devrilmesi elbette DSİP’in de hedefi ancak ne pahasına olursa olsun değil. Örneğin darbe ile AKP’yi devirmek; ulusalcı bir cephe kurarak AKP’yi devirmek DSİP’in hedefleri arasında değil. Türkiye’de işçi sınıfı ile sermaye sınıfı arasındaki çelişkinin ve mücadelenin yanı sıra bir dizi başka sınıf mücadelesi daha var ve bir de Kürt ulusal sorunu var.

Emekle sermaye arasındaki mücadelenin yanı sıra cumhuriyetin kurulmasından bu yana asker sivil bürokrasinin iktidarına karşı sermayenin bazı kesimlerinin direnci var. İşçi ve emekçi yığınlar bu mücadelede daima asker sivil bürokrasiye karşı tutum almışlardır. Asker sivil bürokrasinin laikçi tutumuna, tepeden inmece uygulamalarına, darbe ve müdahalelerine karşı tutum almışlardır. Bu tutum alış aslında solun bir kısmının iddia ettiği gibi egemen sınıf içindeki mücadelede yapılan bir tercih değil, tam tersine işçi ve emekçilerin kendileri için yaptıkları bir tercihtir. Solun ulusalcı kanadının bunu anlaması gerekiyor.

Asker sivil bürokrasinin

vesayetinin bitmesi işçi ve emekçiler için de daha geniş bir özgürlük ortamı. Sınıf mücadelesinin daha özgürce gelişmesinin olanağı demek. İşte bu nedenle DSİP asker sivil bürokrasinin vesayetine karşı açık ve net bir tutum alıyor ve sadece tutum almıyor sokakta bir araya gelebildiği herkesle birlikte mücadele ediyor.

Ya Kürt sorunu?

Doğan Tarkan: Kürt sorunu da benzer bir biçimde açıklanabilir. Kürtler bu ülkede yaşayan insanların önemli bir kısmını oluşturuyor. Cumhuriyetin kurulmasından bu yana ulusal kimlikleri bastırılıyor. Varlıkları inkar ediliyor. Emek sermaye çelişkinin yanı sıra Türkiye toplumu bir de ulusal soruna sahip. Ulusal sorun çözülmeden, yani Kürtlerin ulusal kimlikleri Kürtleri tatmin edecek bir biçimde tanınmadan emek sermaye çelişkinin özgürce gelişmesi sağlanamayacaktır. Kürt işçi ve emekçi yığınları ulusal sorunun çözümüne kadar özgürce sınıf mücadelesini geliştiremeyeceklerdir.

Bu nedenle DSİP, Kürt ulusal hareketine eleştirel ama koşulsuz destek veriyor. Kürt hareketini desteklemek için hiçbir koşulumuz yok. Çünkü asker sivil bürokrasinin egemenliği kırılmadan özgürlüklerin gelişmeyecek olması gibi Kürt sorunu çözülmeden de işçi ve emekçi yığınların sınıf mücadelesinde daima bir engel ortada duracaktır.

Kürt ulusal sorununun çözülmesi Türk işçi ve emekçi yığınları da özgürleştirir. Bu nedenle Türk işçi ve emekçileri için Türk milliyetçiliğine, ulusalcılığa karşı mücadele Kürt halkı için değil, asıl olarak kendisi için verdiği mücadeledir. Milliyetçiliğin, ulusalcılığın yenilmesi Kürt emekçileri olduğu kadar Türk emekçileri de özgürleştirir. DSİP bu nedenle milliyetçiliğe, ulusalcılığa ve yurtseverliğe karşı tavizsiz bir mücadele vermekte ve sol içindeki milliyetçi, ulusalcı ve yurtsever akımları solun en önemli düşmanları olarak görmektedir.

Darbelerle karşı mücadeleniz?

Doğan Tarkan: DSİP’in darbelerle karşı tutumu 28 Şubat darbesine karşı çıkışıyla başladı. Ayrım yapmaksızın bütün askeri darbelerle karşıyız. Son iki yıldır darbe karşıtı mücadelemizi sokakta sürdürüyoruz. Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu bir dizi çok önemli kitlesel gösteri yaptı. Bu gösterilere farklı siyasal eğilimlerden insanlar katıldı ama bütün gösterilerde DSİP’in öne sürdüğü özgürlükçü söylem hakimdi. Anayasa referandumunda alınan tutumu darbelerle karşı mücadeleden ayrı düşünmemek gerekir. 12 Eylül günü oylayacağımız değişiklik paketi sadece 12 Eylül ile değil bütün darbelerle hesaplaşmak için bir kapı aralıyor. Ya bu kapıdan içeri gireceğiz ya da paketi AKP öneriyor, AKP’nin yaptığı, söylediği

her şeye karşıyız diyerek kendimizi hançerleyeceğiz, harakiri yapacağız. Bir kısım sol böyle yapıyor ama bu toplumda solda yer alanların büyük çoğunluğu 12 Eylül’e, darbelerle karşı ve onlarla hesaplaşmak istiyor. “Yetmez ama evet” kampanyası bu nedenle çok büyük bir ilgi topluyor.

Bir TV programında solun bugünkü durumunun 12 Eylül darbesinden değil, 1989’da Doğu Bloku’ndaki rejimlerin yıkılmasından kaynaklandığını söylediniz. 1989’da yıkılan neydi? Kötü bir sosyalizm olabilir mi?

Doğan Tarkan: DSİP’i geri kalan soldan ayıran asıl fark burada. Bizim için iyi, kötü sosyalizm olamaz. 1989’da Doğu Avrupa’da, 1991’de ise SSCB’de yıkılan rejimlerin sosyalizm ile bir ilişkisi yoktu. Bunlar devlet kapitalisti rejimlerdi.

Doğu Bloku ülkeleri çok zaman işçi eylemleri ile yıkıldı. Bu ülkelerin emekçileri piyasa kapitalizminin devlet kapitalizminden daha iyi olduğunu düşündüler ama yanıldılar. Ancak başka bir seçeneği yoktu. Doğu Bloğu’nun ve SSCB’nin baskıcı rejimleri tüm sosyalist fikirleri içiştirdiği gibi işçi sınıfının her türlü bağımsız örgütlenme talebini de kanlı bir biçimde bastırmıştı. Nitekim Doğu Bloku’nun yıkılışında öncülük eden Polonya işçileri bağımsız bir sendikal örgütlenme kurmayı başardılar ve sonunda bu örgütlenme Polonya’da devlet kapitalizmin sonu oldu.

DSİP için sosyalizmin tek bir tanrısı var. Sosyalizm işçi sınıfının kendisini devlet olarak örgütlemesidir. Eğer işçi sınıfı devlet olarak örgütlü değilse, onun yerine birileri devlet olarak örgütlenmişse burada sosyalizmden bahsetmek mümkün değildir.

SSCB'de Stalin ve bürokrasi "tek ülkede sosyalizm mümkündür" teorik tespitini yaptıklarında bu ülkede bir karşı devrim başladı ve devrimi yapan Bolşevik kadrolar imha edildi. Geriye bürokrasinin hakim sınıf olduğu devlet kapitalizmi kaldı.

SSCB ve Doğu Bloku ülkelerini sosyalizm olarak görmek baskıcı, işçilere zulmeden, sınıf farklarının olduğu bir sosyalizmin olabileceğini kabul etmektir ki büyük işçi ve emekçi yığınlar böyle bir sosyalizmin arkasından yürümezler. Nitekim 1989'un ardından bu ülkelerden öylesine bir pislik ortaya çıktı ki bütün dünyada işçi ve emekçi yığınlar kendilerine o güne kadar sosyalizm olarak anlatılan bu ülkelere bakarak sosyalizmden uzaklaşmaya başladılar.

Türkiyeli sosyalistler bugünkü durumlarını 12 Eylül ile açıklamaya çalışıyor. 12 Eylül'ün üzerinden 30 yıl geçti. Onun açtığı tahribatın bugüne kadar kapanması gerekiyordu, ama asıl sorun 12 Eylül baskısı değil, ondan yaklaşık 10 yıl sonra gelen Doğu Avrupa devrimleri karşısında ki suskunluk, durumu açıklayamama durumu solun kaderini belirledi.

Doğu Avrupa'da ki çöküşten sonra günümüzde devim mümkün mü?

Doğan Tarkan: Elbette. Devrim bugün çok güncel. İşçi ve emekçi yığınlar bütün dünyada yeniden örgütleniyor. Bu sefer önlerinde SSCB veya Doğu Avrupa gibi olumsuz örnekler yok. Kapitalizm ise derin, çok derin bir kriz içinde. Kâr hadleri sürekli düşüyor ve kapitalist sınıf buna çare bulamıyor. Kısa süre önce bir toparlanmadan bahsediliyordu ama şimdilerde bütün büyük kapitalist ülkeler

çok ciddi kesinti programları hazırlıyor ve uyguluyor. Bu kesintilere karşı işçi sınıfının sesiz kalacağını sanmak büyük bir yanılğı olur. Yunanistan kesinti programlarının ilk uygulanmaya başladığı ülke ve burada direniş başladı. Benzer bir gelişme her yerde yaşanabilir.

Bu kez işçilerin karşısında birleşmiş ve bir programa sahip bir kapitalist sınıf yok, tam tersine kriz karşısında oldukça çaresiz ve ne yapacağını bilmeyen bir sermaye sınıfı var.

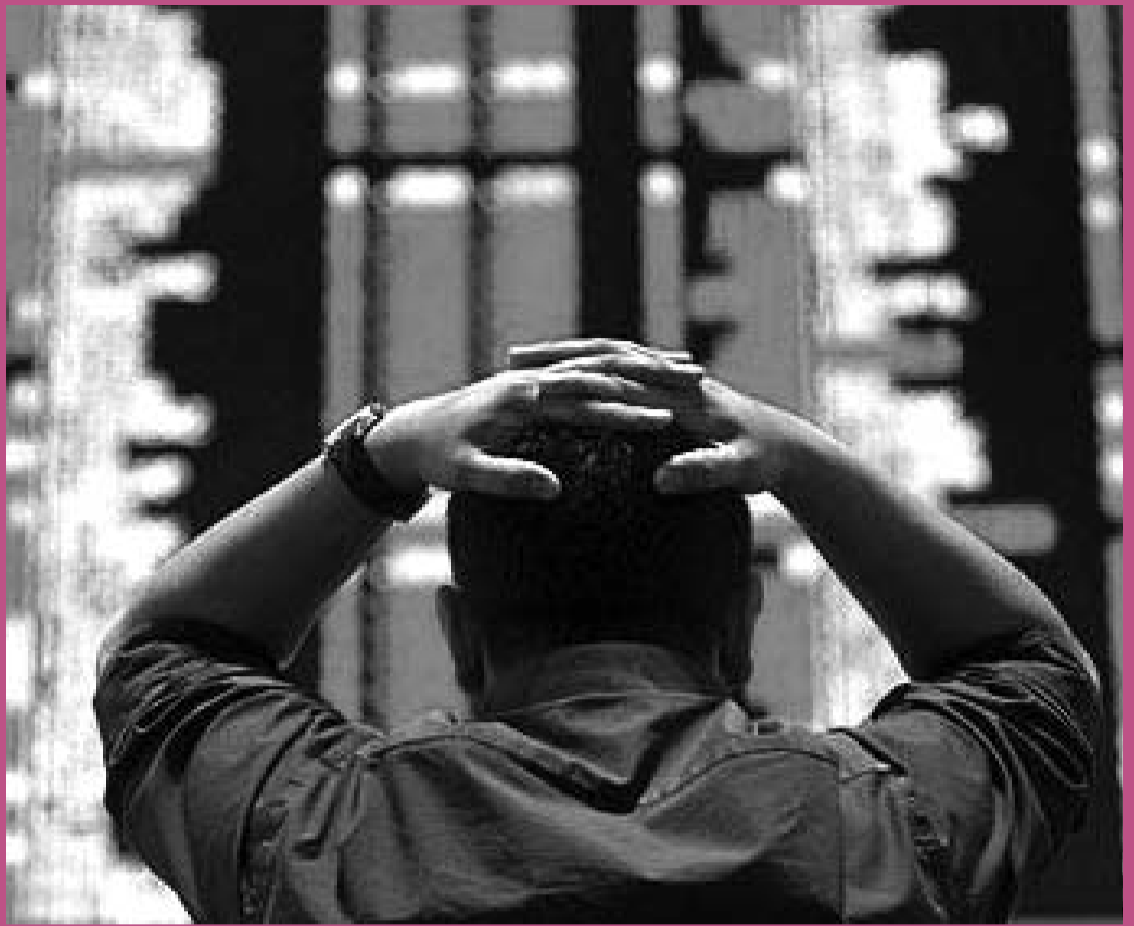
Türkiye'de ise asker sivil bürokrasinin vesayet rejimi salanıyor. Bu, işçi ve emekçilere daha geniş özgürlükleri kazanmak için olanak veriyor. Eğer bu olanak iyi kullanılırsa bu ülkede de işçi mücadelesinin hızla ileriye doğru fırlaması mümkündür.

Neden DSİP'e katılmak gerekiyor?

Doğan Tarkan: DSİP küçük bir parti. Hepsini aynı ölçüde aktif olmayan 1000 üyemiz var. Bu kadar üye ile bu kadarını yapabiliyoruz. Bir yandan darbelerle karşı mücadele ediyoruz. Bir yandan Kürt hareketini destekleyen eylemler yapıyoruz. Bir yandan sınırlı işçi mücadelesine koşuyoruz. İklim değişimine karşı yoğun bir kampanya sürdürüyoruz. Her ezilenin yanındayız. Bütün bunları yapmak için mutlaka DSİP'in büyümesi, aşağıdan sosyalizm anlayışının güç kazanması gerekir. Sayısız eylemde, kampanyada yan yana olduğumuz binlerce yoldaşın DSİP'e katılması gücümüzü defalarca arttıracaktır.

Birlikte darbelerle karşı, milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı mücadeleyi daha da yükseltebiliriz. Batı'dan Kürtlere daha güçlü bir destek verebiliriz. İşçilerin mücadelelerinin kazanması için mücadelenin önünübirlikte açabiliriz.

Röportaj: Volkan Akyıldırım

Bankalar adaletten kaçıyor - şimdilik

Üç yıl önce bu hafta küresel ekonomik kriz başlamıştı. Daha sonra "kredi krizi" diye isimlendirildi ve tuhaf ve anlaşılması güç görüldü.

Şimdi Keynesçi iktisatçı Paul Krugman isimlendirmesiyle "Üçüncü Depresyon"a (ilki 19. yüzyılı sonlarında, ikincisi 1930'larda) dönüştü.

Lehman Brothers'in Eylül 2008'de batmasıyla egemen sınıfın sarsılması kaydedeğer bir gelişmeydi.

Philip Stephens, Tony Blair'ın iyi bir başbakan olduğuna inanmasına rağmen akıllı bir Financial Times yazarı, geçen hafta cuma günü bu konuyu işledi.

Stephens tüm siyasetçilerin finans pazarlarının, bankaların, kredi derecelerinin düzenlenmesi konusunda yeni dönemdeki cesur konuşmaları ile piyasayı güçlerinin etkisi altında tutmaya çalıştıklarını işaret etti.

Şu sonuca vardı: "Üç yıl içinde, eşyalar eskiden olduğu kadar fazla olur, çoğumuzun daha fakir olması dışında. Pazar kuralı. Tamam mı?"

Tamamen doğru değil! Stephens krize zemin hazırlayan ABD ve Avrupa bankalarının onları kontrol etmek için çabaları gözardı etmekte büyük oranda başarılı olduğu konusunda haklıydı.

Mesai arkadaşı John Gapper Cumartesi günü Financial Times'ta şunu yazdı: "Bu hafta, dünya finans düzenleyicileri banka anapara ve likiditeleri için yeni standartlar belirledi, bankaların adaletten kaçma çabalarında küresel uyum ve dayanımın bir örneğini kurmak için kurallar önerildi.

Son zaferler dizisi buydu. Geçen ay Barack Obama Ekonomik Reform Paketini onayladıktan sonra, New York Times şöyle yazdı: "Wall Street'te yeni kuralların mürekkebi henüz kurumamışken, bankacılar herkesin bir adım önünde.

Avantaj

Ülkenin finans düzenleme sistemine geniş bir bakım uygulanması ülkenin bankalarının çıkarlarının için kemirecek.

"Bu yasaya karşı kulis faaliyetleri için milyonlarca doların harcanmasından sonra, bankacılar B planına geçti: Kurallara adapte olmak ve

onları avantaja dönüştürmek."

91 büyük Avrupa bankasında "stres testleri" yapıldı. Yunanistan üzerinden Mayıs ayında gelen panikten sonra Avrupa banka sisteminin iyi yolda iken finans piyasalarını güvenceye almak için bir girişimdi bu. Riskli ABD finans aygıtlarının üzerindeki birçok sözümona katı aşırı-doş Alman enstitüleri zorlu bir alıştırmaydı.

Neticede, sadece beş İspanyol, bir Alman ve bir Yunan bankası battı.

Bu bir onarım olarak görüldü. Alman eleştirilen Wolfgang Munchau kendi tarafındaydı: "Avrupa Birliğinin bankalar üzerinde uyguladığı stres testlerini çocuk oyuncakları veya arabaların emniyeti için uygulaysaydın, soluğu hapiste alırdın. Bu alaycı uygulamanın amacı AB'nin sorunu çözer gibi bir şeyler yapıyor görünmesiydi, gerçekte öyle değildi."

Bütün bunlar Atlantik'in iki yakasında bankaların lobicilik gücüne adanmıştı. Fakat güçlerinin en önemli örneği Avrupa boyunca uygulanan tasarruf politikalarıyla sağlandı.

Kriz özel sektörde başladı, ancak etkisi kamu harcamalarındaki dev büyümeyle sınırlandırıldı. İktisatçılar Mark Zandi ve Alan Blinder'in tahminine göre 2009-10'da ABD hükümetinin harcadığı 1.7 trillion sayılmazsa Amerikan üretiminin beklenen yüzde 4 düşünde altında yüzde 12 oranında gerçekleşti.

Ama şimdi kuşkusuz hükümetin verdiği borçların artışını geri almak için çılğınca çabalar özel sektörü hedef alıyor.

Parayı alıp uzaklaşan bankalar için bu bir zaferdi.

Şimdi hikayenin kuyruğunda bir iğne var.

Tasarruf gayretleri sona ererse, piyasalara istikrar getirmek için bütün bu çaba çözülecek. Yunanistan'dan İngiltere'ye ortaya çıkan bütün mücadelelerdeki riskler oldukça yüksek.

Alex Callinicos

DSİP üyeleri savaş karşıtı hareketi inşa etti.

sosyalist işçi

13 Eylül manzarası

Başta MHP ve CHP, anayasa referandumuna "Hayır" diyeceklerini açıklayan bir dizi sağ güç daha referandumu AKP'nin, hatta Devlet Bahçeli'nin dediği gibi, Recep Tayyip Erdoğan'ın oylanması olarak görmek gerektiğini söylüyor.

Bu, hangi anayasa maddelerinin nasıl değiştiğinin hiçbir önemi olmadığını, bu değişiklikler AKP tarafından gündeme getirildiği için temelden karşı çıkmak gerektiğini söylemek demektir. Geri kalan tüm "Hayır"cı tezler bu iddiayı güçlendirmek için üretiliyor.

Bu iddia iki temel yanılgıya sahip. Öncelikle, AKP hükümetini gayrı meşru görünce, hiçbir reform talebi için mücadele etmenin anlamı kalmıyor. Reformlara elveda demek zorunda kalıyoruz. "AKP muhatabımız değil", ya da "AKP tarihsel olarak gayrı meşrudur" diyebiliriz. Lenin'in "Sol komünistlere" söylediği gibi, bazı burjuva kurumların tarihsel olarak ömrünü doldurmuş olmasıyla güncel olarak ömrünü doldurması arasında büyük bir mesafe vardır. Tarihsel olarak ömrünü doldurmuş olana bugün de ölüymüş gibi davranmak, ultra solculuktur. Ultra solculuk ise her seferinde sağ politikaları savunmayı gerektirir. Çünkü, kitleler, reformlar için mücadeleye etmeye, bu mücadele içerisinde demokrasinin önemini kavramaya, bu mücadele içinde bazı kurumların tarihsel ömürlerini doldurduğunu görmeye başlarlar.

AKP, birileri dedi diye gayrı meşru olmaya-
cak. Milyonlarca insanın gözünde meşruluğunu yitirdiğinde ömrünü de doldurmuş olacak.

Daha da önemli olan ikinci sorun ise, "Hayır"cılığın yol açtığı ihtimallerin tehlikesine karşı donanımsız kalıyoruz. 12 Eylül referandumunda "Hayır" oylarının kazanması, ırkçı-milliyetçi bir koalisyonun zaferi anlamına gelecektir.

Cinayet işleyen darbeci mekanizma kendisine apayrı bir güven duyacaktır.

Darbecileri yargılayamazsınız sonucu yüksek sesle dile getirilecektir.

Devlet Bahçeli, bu referandumun AKP'yi oylamak anlamına geldiğini boşuna söylemiyor. 12 Eylül'de devlet bahçeli kazanırsa, hemen seçim isteyecekler ve "Hayır" diyenler bloğunun iktidarı için uzun süredir tanık olunmayan istikrarsızlığın oluşmasına her türden katkı yapacaklar.

Demokratik hakların, beğenelim beğenemeyelim siyasal demokrasinin mevcut sınırlarının ne kadar şiddetle gerileyeceğini görmek zorundayız. Bu yüzden, ırkçılara, milliyetçilere inat, 13 Eylül günü çok daha güçlü bir demokrasi mücadelesi verecek zeminin yaratılması için "Yetmez ama evet" kampanyasını bugünden çok güçlü, çok kitlesel bir biçimde inşa etmek zorundayız.

Kürt hareketinin boykot tutumuna gelince... Kürt halkının referandumda hangi tutumu alacağına Kürt hareketi karar verir. Ezen ülkenin sosyalistleri bu tutumu fiilen destekler. Biz bu yüzden, batıda, "yetmez ama evet" derken, Kürt illerinde BDP'nin tutumunu destekliyoruz. Sosyalistler bu yüzden BDP'nin tutumunu Kürt illerinde destekliyor. Ama şu gerçeği de hatırlatmak zorundayız: Kürt halkının yararına olan tutum, Kürt illerinde boykot politikasına batıdan verilecek en büyük destek, "Yetmez ama evet" kampanyasının tutumudur.

İrkçılığa ve milliyetçiliğe karşı olanların "Yetmez ama evet" dediğini tüm politik kesimler görmelidir.

Solda yol ayrımı

12 Eylül'de gerçekleşecek anayasa değişikliği referandumunu, solda uzun bir süre önce başlayan yarılmayı daha da hızlandırdı. Artık yol ayrımı çok daha netleşti.

Darbelere geçit yok!

Bugüne kadar daha tarihsel, teorik, zaman zaman da politik tartışmalarda yaşanan sol içi farklılıklar, bir süredir, özellikle 2006-2007 yıllarından itibaren tümüyle somut politik konularda derinleşmeye başladı. Dananın kuyruğu, 2007 yılında koptu! Hrant Dink cinayetinin ardından Türkiye'de hiçbir şeyin, sol da dahil hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı, eskisi gibi yaşanmayacağı kesinleşti. Cumhuriyet mitingleri de Hrant Dink'in ölümünden birkaç ay sonra örgütlenmeye, darbeye güçler kollarını sıvamaya başladı. Ergenekon davası da aynı yıl başladı. Anayasa Mahkemesi meclisi cumhurbaşkanlığı seçiminde tkadığı için erken genel seçimler ilan edildi. Seçimler sol içinde yeni bir bölünmenin başladığını gösterdi.

Bir yanda darbe girişimlerine, çetelere karşı çıkan, gururlu, "Hepimiz Hrantız, hepimiz Ermeniyiz!" sloganını savunan, yeni liberalizme karşı da Kürtler üzerindeki baskılara karşı da aynı anda ses çıkartan bir seçim kampanyası tüm seçim kampanyaları arasında öne çıktı. Kürt illerinde bağımsız aday kampanyasıyla, İstanbul'da Baskın Oran ve Ufuk Uras seçim kampanyaları binlerce aktivisti harekete geçiren, daha önce savaşlara, milliyetçiliğe, yeni liberal politikalara karşı yapılan kampanyaların üzerinde yükselen politik hareketler olarak belirleyici oldular.

İstanbul'daki kampanyaların en önemli vurgusu, darbe karşıtlığı, askeri vesayete karşı demokrasiyi ve özgürlükleri savunmasıydı.

Solun bir kesimi ise her seferinde olduğu gibi alttan alta CHP yandaşlığı yapar, bir başka kesimi her zaman olduğu gibi en keskin ama en gereksiz sloganlarla kendisine oy isterken, yani sek-

Sosyalistler değişim ve insanca bir yaşam isteyen, daha fazla demokrasi ve özgürlük isteyen milyonlardan uzak duramaz, onlara düşman olamaz.

ter ve milyonlarca insanı ilgilendirmeyen sloganlarla seçim kampanyası yaparken, başka bazı kesimlerde ise ulusalcı vurgular yükselmeye başlamıştı.

Bir bölün de Ergenekon oldu

2007 yılında başlayan Ergenekon davası, solda başlayan saflaşmayı daha da derinleştirdi. Solun bir kesimi, Ergenekon'u fasa fiso olarak değerlendirdi, bir başka kesim ise Ergenekon davasını sola karşı, anti emperyalistlere karşı sürüyor diyerek suçladı. Solda bir başka apolitik görüş ise, "Yesinler birbirini" sloganında özetlendi.

Devrimci ve özgürlükçü sol ise Ergenekon çetesinin tümüyle dağıtılması için mücadele etmeye başladı. Darbelere karşı kurulan koalisyonla ilk kez Türkiye'de darbe karşıtı kalıcı ve geniş bir birlik kurulmuş oldu ve bu koalisyon eylemlere, mitinglere başladı.

Bir yandan da arka arkaya, özellikle Taraf gazetesinde darbe girişimlerinin açığa çıkmasıyla toplumda da genel bir tepki şekillenmeye başladı.

AKP düşümü

Kısa süre içinde tartışmanın, AKP'nin nasıl bir

parti olduğunda düğümlenmeye başladığı açığa çıktı. Özellikle 12 Eylül'de gerçekleşecek anayasa değişikliği referandumunda sol içinde alınan tutum farklılıklarında, tartışmanın AKP'nin karakteri etrafında illüzyonlarla dolu bir hal alarak düğümlendiğini kanıtladı.

Bu tartışma, giderek, solun, yıllardan beri savunduğu bir dizi politik talebe, neden sadece AKP'nin hükümet olduğu dönemde gerçekleşme ihtimaline sahip olduğu için arkasını döndüğünü de anlamamıza yardımcı oldu.

Solun genişçe bir kesimi AKP'ye sahip olmadığı bir misyonu biçti. AKP'nin kitlelerden oy almayı başaran bir burjuva partisi olduğu gerçeği (bir partiye burjuva demenin yeteri kadar büyük bir suçlama olduğunu kavramaktan uzak bir tür sol beğenmezler de var bu arada) yerine, AKP'nin gizli ajandası olan, şeriat gibi eğilimlerini zamanı gelinceye kadar gizleyen ABD uşağı bir yobazlar partisi olarak değerlendirdi. Başka bir açıdan, faşist MHP bile cumhuriyet değerlerinin bir partisiyken, darbeler yapan TSK bile cumhuriyet kazanımları zemininde daha makul bir düşmanken, AKP bu düş-

manların hepsinden daha farklı bir düşmandır!

AKP konusundaki bu saçmalıklar furyasına rağmen, bir dizi politik gelişme karşısında tutum alınmak zorunda kalındığı için, politik saflaşma da artık somut politik talepler etrafında sürüyor. Bugüne kadar, farklılıklar, işçi sınıfının mücadele tarihinin farklı yorumlanış biçimlerindeki farklılıklar olarak yaşanıyor. Artık çok somut yaşanıyor. "Anayasa değişikliği paketine ne diyorsunuz, evet mi, hayır mı?"

"Ergenekon davasına ne diyorsunuz, sonuna kadar gitsin mi gitmesin mi?"

"Darbelere karşı birlikte mücadele edebilecek miyiz?"

"Kürt halkının kendi kaderini kendisinin belirlemesine ne diyorsunuz?"

Sorular artırılabilir. Ama saflaşma, solun bir kesimi tarafından kimlik politikaları olarak aşağılanan bu sorulara verdiği yanıtlara bağlı olarak şekilleniyor.

Yol ayrımı artık çok belirgin. Milliyetçi sapaktan devam edenlere tavsiyemiz, arkalarına baksınlar, belki sapağı hala görebilme, geriye dönebilme şansları vardır.

Binlerce aktivist ise devrimci, kitlesel ve enternasyonalist bir solu şekillendirmek için yoluna devam ediyor.

- Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!

devrimci
sosyalizme
güç ver
başka bir dünya
mümkün

www.dsip.org.tr

e-abone ol!

sosyalist işçi

5 sayı 10 lira

sosyalistisci@gmail.com

Ağustos, darbe ve devrimci partinin önemi

1 917 yılının Temmuz ve Ağustos ayları, Rus işçi devrimi açısından kritik bir öneme sahip oldu. 18 Haziran'da, Şubat devrimi sırasında kurulan Geçici Hükümet, savaşı durdurmak ve barış için çabalamak bir yana, savaşı derinleştirmek için hamle yapmaya başladı. Başbakan Kerenski Almanya ve Avusturya'ya karşı saldırı emri verdi. Hala ayaklanmanın ateşi ve devrimin moral üstünlüğüne sahip olan başkentteki garnizonlara cepheye gitmeleri gerektiğini açıklayan emir geldiğinde, askerler arasında büyük bir hoşnutsuzluk başladı.

Şubat devrimine katılan birliklerin silahsızlandırılmayacağı ve başka bir yere sevk edilemeyeceği vaadini Geçici Hükümet ve Kerenski unutmamıştı ama askerler ve işçiler unutmamıştı. Asker sevkıyatını talep eden ikinci emir de geldiğinde, askerler Geçici Hükümet'e ve savaş kararına gösteriyle yanıt vermek için harekete geçti.

Makinelî Tüfek Alayı askerleri, "Alman proletaryasına karşı savaşmak üzere Alman cephesine gitmeyip bunun yerine kendi kapitalist bakanlarına karşı savaşma" kararını açıkladılar.

2 Temmuz'da yığınsal bir gösteri düzenlendi. Gösterinin kitleliliği ve coşkusu askerler, işçiler ve Bolşevik Partisi saflarında Geçici Hükümetin derhal yıkılması ve iktidarın sovyetlerde birikmesi konusunda aceleci bir eğilimin güçlenmesine neden oldu.

4 Temmuz'da ikinci bir gösteri daha düzenlendi. Gösteriye yarım milyon işçi, asker, kadın ve öğrenci katıldı. Kitlesele gösteri kitlelerdeki öfkeyi daha da artırdı. Gösteriye, "Geçici Hükümeti devirin" sloganı hakimdi. Bir grup işçi Lenin'den gösteride bir konuşma yapmasını istedi. Lenin'in yaptığı konuşma acilen devrim isteyen kitlelerde ve Bolşevik Parti'nin acil ayaklanma talep eden aktivistleri arasında hayal kırıklığı yarattı. Lenin konuşmasında, "Kararlılık, sabır ve temkinlilik" gerektiğini vurgulamıştı çünkü.

Karşı devrim hareketine geçiyor

"Tüm iktidar Sovyetlere" sloganı, 1917 Şubat devriminin hemen ertesinde, Nisan ayında Lenin'in Bolşevik Parti'nin üst düzey kadrolarındaki tutuculukla mücadele ettiği Nisan Tezleri'nin en önemli vurgusuydu. İşçi sınıfının burjuvaziyle iktidarı paylaşamayacağını, bunun imkansız olduğunu ve toplumdaki tüm köklü sorunların, toprak sorunu, ulusal sorun ve demokrasi ve barış sorunu gibi sorunların çözülmesi için işçi sınıfının iktidarı kendi ellerinde toparlaması gerektiğini ifade eden bir slogandı. Ama Lenin, Blanqi geleneğinden gelmediklerini, darbeci bir sosyalizm anlayışına sahip olmadıklarını her yeri geldiğinde söylüyordu. Eylül

1917 Petrograd'da Bolşevikler işçilere ve askerlere sesleniyor.

"Lenin'in başarıyla gördüğü gibi, sorun Geçici Hükümet mi, Sovyet iktidarı mı sorunu değildi. Sorun işçi iktidarı mı askeri diktatörlük mü sorunuydu. 1917 Ekim devrimini gereksiz, erken ve darbeci bir ayaklanma olarak göstermeye çalışanlar, eğer Ekim devrimi gerçekleşmemiş olsaydı vahşi bir askeri darbenin gerçekleşeceğini görmezden geliyor."

ayında, Temmuz olaylarıyla ilgili olarak şunları söyleyecekti: "Eğer Bolşevikler 3-4 Temmuz'da iktidarı ele geçirmeyi amaçlamış olsalardı, halkın ve hatta işçilerin çoğunluğu ordudaki generallerin, kırsal alandaki toprak ağalarının ve şehirlerdeki kapitalistlerin karşı devrimci politikaları konusunda o günlerde henüz bir deneye sahip olmadığı için, yanlış bir şey yapmış olurlardı."

Bolşevikler, işçi ve askerlerin eylem çağrısını, bu eylemleri aceleci ve yanlış bulsalar da desteklemişlerdi. "Partimiz, önlemeye çalıştığı halde kendiliğinden patlak vermiş olan 3-4 Temmuz kitle hareketini desteklemeyi reddetmiş olsaydı (...) bunun pratik anlamı proletaryaya karşı açık bir ihanet olurdu." diyen Lenin, işçilerin kitlesele mücadeleye giriştiğinde yanlış yapmasının kaçınılmaz olacağını ama sosyalistlerin her zaman işçi sınıfının yanında olması gerek-

tiğini, yanlışları kitlelere açıklayarak, "büyük bir azimle sınıf bilincinin kendiliğindenlik üzerine galebe çalması için çabala"ması gerektiğini söylüyordu.

İşçi ve askerlerin kitlesele ve öfkeli eylemleri burjuvaziye de harekete geçirdi. Sovyetlerin yeniden ayaklanan işçilerin yönetim organı olması ve tüm iktidarı işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün ellerinde toparlaması için barışçıl yöntemlerle ilerlemenin mümkün olmadığını Temmuz ayaklanması göstermişti. Geçici Hükümet, Lenin'i ve Bolşevikleri Alman ajanı olmakla suçladı. Muhtemelen dönemin Yalçın Küçükleri Lenin'in soyadından yola çıkarak neden Alman kökenli olduğunu kanıtlanmaya çalışmışlardır.

Karşı devrim hareketine geçti. Başbakan, işçilerin her türlü özgürlüğünün kısıtlanması gerektiğini vurgulamaya başladı ve askerlerle, yani Çarlık subay-

larıyla Bolşeviklere ve işçilere karşı hareket örgütledi.

Lenin'in en kapsamlı biyografisini yazan Tony Cliff'in dediği gibi: "Gericilik devrimi harekete geçirdi. İktidarı ele geçirmeye bütünüyle hazır hale gelmeleri için, işçilerin Kornilov'un karşı devrimci darbesini yaşamaya gereksinimleri vardı."

Ve karşı devrim başladı.

Bolşevikler darbeye karşı

Burjuvazi açısından Sovyetlerle birlikte, işçilerle iktidarı paylaşarak bir hükümet halinde siyasi açıdan var olmak imkansız hale gelmişti. Bu yüzden, burjuvazinin alternatifi demokratik ve parlamenter bir rejim değil, işçi sınıfının devrimle elde ettiği tüm ekonomik, politik ve örgütsel kazanımları darmadağın edildiği bir askeri darbeydi.

Kısacası, Lenin'in başarıyla gördüğü gibi, sorun Geçici Hükümet mi, Sovyet iktidarı mı sorunu değildi. Sorun işçi iktidarı mı askeri diktatörlük mü sorunuydu. 1917 Ekim devrimini gereksiz, erken ve darbeci bir ayaklanma olarak göstermeye çalışanlar, eğer Ekim devrimi gerçekleşmemiş olsaydı vahşi bir askeri darbenin gerçekleşeceğini görmezden geliyor.

Bolşevik Partisi, Temmuz ayında işçilerin erken isyanına, bu isyana karşı olmasına rağmen katıldı. Böylece isyana yönelik karşı devrimci girişimlerin en az hasarla atlatılmasını sağlamış ve

bir devrimin ancak işçi sınıfının ve toplumun yoksul kesimlerinin çoğunluğunun desteğini aldığı başarı kazanabileceğini göstermiş oldu.

Temmuz ayları bir yandan sovyetlerin içinin boşaldığını, koflaştığını ve hızla yeniden canlandırılması ve devrimleştirilmesi gerektiğini gösterdi. Diğer yandan da burjuvaziyle barış içinde bir arada yaşamının işçiler açısından imkansız olduğunu ve iktidarın ya burjuvazi ya da işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesinin zorunlu olduğunu gösterdi.

Kornilov komutasındaki askeri darbe girişimine karşı bolşeviklerin önerdiği birleşik işçi cephesi politikası hem darbeye karşı çıkan tüm siyasi partilerin tabanındaki işçileri birleştirdi, hem darbeye karşı teslim bayrağını hızla çeken partilerin tabanındaki işçilere bu partilerin liderliğini ve tüm bir Geçici Hükümet'i teşhir etti. Öte yandan tüm işçilerin birliğini ve çıkarlarını savunan politikaları öneren ve bu politikaların hayata geçirilmesi için en önde, en militanca işçilerle birlikte direnen Bolşevikler işçi sınıfının içindeki en dirençli kesimlerin çoğunluğunu saflarına kazandı.

Temmuz ve ağustos günleri, kitlesele bir devrimci partinin ne kadar önemli bir rol oynayacağını gösteren çok önemli bir deneydir. Her Temmuz ve Ağustos ayında bu gerçeği hatırlamakta fayda var.

Rıfat Solmaz

Marksiizm

sohbetleri

Troçki'den sonra

Sosyalist solda en önemli cahillik konusu, Troçki'nin devrimci fikirleri ve devrimci yaşamına dairdir ve bu cahillik ne yazık ki devam ediyor. Troçki'ye artık bir önem atfettiklerini göstererek, "sosyalizm tarihinin değerlerinden" olduğunu söylemeleri, bu cahilliğin sona erdiğini göstermiyor ne yazık ki.

Troçki'nin mücadelesi ve fikirleri o kadar önemlidir ki, bu fikir- lere sahip çıkılmadan, sosyalist kalmak mümkün değildir.

Troçki'nin sonrasında sosyalizm mücadelesine sahip çıkmanın yolu, Troçki'nin devrimci fikirlerine sahip çıkmaktan geçiyor. 1930'lu yıllarda işlemeye başlayan stalinist yalan makinesi, Troçki'nin 1917 Ekim devriminde önemsiz bir rol oynayan, Lenin'le sürekli cebelleşen, ihanetlerine daha o günlerde başlayan bir tarihsel figür olduğunu anlatmaya başlamıştı.

Bu iddianın tarihsel gerçeklerle hiçbir ilgisinin olmadığı bugün artık çok açık. Bugün açık ama kuşaklar boyunca sosyalistler stal- inist yalanları sosyalizmin teorik temelleri olarak gördükleri için patavatsızlık yaparak, "hain", "Hitler işbirlikçisi" gibi suçlamaları dile getirebildiler.

Halbuki Troçki daha lise yıllarında devrimci faaliyete atılan, ilk illegal işçi örgütlenmesi içinde yer aldığı yakalanan ve sürgün cezası alan, Sibiry'a da sürgünden kaçarak yurtdışındaki sürgün Rus devrimcilerin yanına giden, burada Rusya'da birleşik bir işçi partisi örgütlenmesi sürecine katılan, sonraki, tüm yaşamını devrimci mücadeleye adanmış bir devrimcidir.

Stalin, doğruya daha yakın şeyler söylediği günlerde, 1917 Ekim ayaklanması zafer kazandıktan kısa bir süre sonra yazdığı makalede, devrimin pratik ayaklanma adımlarını örgütleyen Troçki'ye herkesten daha fazla borçlu olduklarını yazmıştı. Ama Troçki 1917 devriminde işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün ayak- lanma ve iktidar organı olan sovyetin liderliğini yapmadan önce, 1905 devriminde sovyet başkanlığı yapmış ve 1905 devriminin en önemli devrimci lideri olarak sivrilmışti.

Troçki hakkındaki yalanlar arasında, Nazilerle işbirliği yaptığı yönündeki yalan, aslında 1920'li yılların ortalarında başlayan ve Rusya'da işçi sınıfının Ekim devrimiyle elde ettiği tüm kazanım- ları gasp etmeyi hedefleyen karşı devrimin düzeysizliğini ve şid- detini gösterir. Stalinist karşı devrimin Troçki'ye en önemli düş- manı olarak saldırmasının nedeni, 1917 yılının devrimci kazanım- larının Troçki tarafından bıkmadan savunulmasından kay- naklanıyor. 1930'lu yıllarda Troçki, üzerinde çok ağır bir yük olduğunu, yeni kuşaklara marksist geleneğin en önemli yanlarını aktaracak kendisinden başka hiç kimsenin olmadığını söylerken hiç de abartmıyordu.

İşçi demokrasisi, sürekli devrim teorisi, devrimin strateji ve tak- tikleri, Lenin'den sonra Komünist Enternasyonal'in eleştirisi, faşizme karşı birleşik cephe, devrimci partinin örgütlenmesinin taktikleri, İspanya ve Çin'de devrimlerin kazanması için müda- haleler, stalinizme karşı leninizmin savunusu ve bir dizi tarihsel politik sorun hakkında Troçki, devrimci geleneği yaşatma mücadelesini çoğu kez tek başına sürdürdü. Troçki'den sonra gerçek Marksist geleneğe sıkı sıkıya sarılmak için Troçki'nin fikir- lerine sahip çıkmak zorundayız.

Şenol Karakaş

Kitaplık

"Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" V. I. Lenin, Nisan 1917

Marksizmi öğrenmek için

Marksist teori, bu eylem klavuzunu yaratanların eserlerinden öğre- nilir. Ancak Karl Marx'ın ve Friedrich Engels'in kitaplarını okumadan marksist kavramlar üzerine bilgi sahibi olmak, kendine marksist diyenlerin nasıl fikirlere sahip olduğunu, aralarındaki farkları ve teoriyi ürettikleri koşulların ne olduğunu öğrenmek için giriş kitapları okumak işimizi kolaylaştırabilir. Z yayınları tarafından yayımlanan 2 kitap, 2 kitapçık ve dört broşürden oluşan marksizme giriş seti kolay okunurluğu ve kapsadığı bilginin derinliğiyle bu ihtiyacı gideriyor. Bu seti sadece ??? TL'ye aşağıdaki adreslerden edinebilirsiniz:

- Ankara: Konur 1 Sokak, No: 14/13 Kızılay - Ankara
- İstanbul: İstiklal Caddesi, Bekar Sokak, 16/3, Beyoğlu
- İzmir: 1471 Sokak, 21/302, Alsancak
- Bursa: Hacılar Mh. Konakardı Sk. Petek İşhanı, No:18 Heykel

■ Marksizme Giriş, Chris Harman, 112 sayfa

Geçen yıl kaybettiğimiz marksist yazar ve militan Chris Harman'ın kitabı Karl Marx teorisini ve temel argümanlarını 12 başlık altında topluyor. Harman kitaba yazdığı önsözde marksizmin zor anlaşılır olduğu görüşüne karşı şunları söylüyor:

"Haftanın 40 saati fabrikalarda, madenlerde ya da bürolarda çalışan sosyalistlerin pek çoğunun, marksizmin asla kavramayacakları bir şey olduğunu varsaymaları şaşırtıcı değil. Gerçekte ise, mark- sizmin gerçek fikirleri kolayca kavranabilir yalınlıktadır. Bu temel fikirler; başka bir fikirler bütününe yapamadığı biçimde, içinde yaşadığımız toplumu açıklarlar bize."

1968 kuşağının öğrenci liderlerinden, marksist teori ve özellikle marksizmin ekonomi-politik görüşleri üzerinde uzmanlaşmış olan Chris Harman'ın kitabı kafamızı meşgul eden kapitalist toplumun yarattığı temel sorunlar etrafında marksistlerin devrimci eleştirisini anlatmış.

Kitapta; Neden marksist teoriye ihtiyacımız var? Tarih nedir, sınıf mücadelesi nedir? Kapitalist sistem nasıl başladı? Emek değer kuramı ve ekonomik kriz nedir? İşçi sınıfı kimdir? Toplum nasıl değiştir- ilebilir? İşçiler nasıl devrimcileşirler? Neden devrimci bir partiye ihtiy- acımız var? Emperyalizm nedir? Ulusal kurtuluş hareketlerine nasıl bakmalı? Marksizm ve feminizm arasındaki fark nedir? Sosyalistler savaşa karşı nasıl mücadele eder? sorularına yanıt veriliyor.

■ Gerçek Marksist Gelenek Nedir? John Molyneux, 95 sayfa

Marx, "ben marksist değilim" demişti. Bugün bir çok isim mark- sist olarak anılıyor. Lenin'de mark- sist, Stalin de. Rosa Luxemburg'da marksist Mao'da. Biribine taban tabana zıt ve tarih içinde karşı karşıya gelmiş güçler nasıl olur da aynı adla anılabilir. İngiltere'deki Socialist Worker Party'nin önde gelen üyelerinden John Molyneux, "gerçek marksist gelenek nedir?" sorusuna yanıt arıyor.

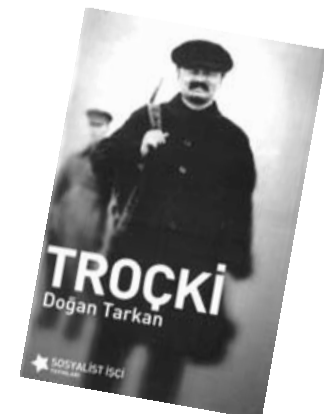
Kitap, Karl Marks'tan bir altınıyla başlıyor: "Özel yaşamda bir insanın kendisi hakkında düşündükleri ve söyledikleri ile o insanın gerçekte ne olduğu ve ne yaptığı arasındaki ayrım gibi, tarihsel mücadelelerde partilerin sözleri ve vaatleriyle onların gerçek yapıları ve gerçek çıkar- ları arasında, kendileri hakkında sahip oldukları düşüncelerle gerçekte ne oldukları arasında daha dikkatli bir ayrım yapılması gerekir."

18. Brumaire'den yapılan alıntı Molyneux'nün yöntemi olarak beliriy- or. Kendini marksist olarak adlandıran 20. yüzyıla damgasına vuran politik akımları Karl Marks'ın özgün teorisyle karşılaştırıyor.

■ Troçki, Doğan Tarkan, 38 sayfa

DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan, broşüründe yeni başlayan- lara Rus devrimci önderlerinden biri olan Troçki'nin yaşamı, fikir- leri ve mücadelesi hakkında bilgi sunuyor. 1905 yılında, Troçki'yi 26 yaşında Petersburg Sovyeti başkanı yapan süreci anlatıyor.

Troçki'nin marksizme yaptığı katkıları özetleyen Doğan Tarkan, troçkizmin doğuşunu, uluslararası işçi hareketinin son büyük bölün- mesini ele alıyor.

■ Küba, Castro, Sosyalizm, Mike Gonzalez, 53 sf.

Kendini sosyalist olarak tanımlayan kişi için Küba sosyalist bir ülkedir. Ama Küba işçi sınıfı içinse Castro tarafından kurulan iktidar tıpkı diğer ülkelerde yaşayan işçiler gibi daha fazla çalış- ma, baskı, sömürü ve adalet- sizliktir. Güney Amerika konusunda bir çok kitabı ve yazısı olan marksist yazar Mike Gonzalez bu kitapçıkta "Küba sosyalisttir" efsanesini yerle bir ediyor.

■ Parti ve Sınıf, Chris Harman, 40 sf.

Chris Harman bu kitapçıkta devrimci parti ve işçi sınıfı arasındaki ilişkiyi tartışıyor ve şu çabaya girişiyor: "devrimci çevrelerde süren tartışmaların bile çoğunluğunun stalinist veya sosyal demokrat parti görüşlerinden yana olup olmama şeklinde sürdüğünü; oysa Lenin'in yazı ve eylemlerinde geliştir- ilen örgüt görüşünün diğer iki görüşten de tamamen değişik olduğunu kanıtla- maya çalışacağım."

■ Marksizm ve Ulusal Sorun, Alex Callinicos, 40 sf.

Dünyanın önde gelen anti- kapitalist düşünürlerinden biri olan Alex Callinicos, bu broşürde yer alan makalesinde marksist geleneğin ulusal baskıya ve ulusal kurtuluş hareketlerine nasıl baktığını inceliyor. Milliyetçiliğin bir çok çeşidi olduğunu anlatan Callinicos, ezen ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliğini farkına değiniyor.

■ İnsan doğası sosyalizme engel mi?, John Molyneux, 30 sf.

Broşür, sosyalizme karşı ileri sürülen argümanlardan biriyle tartışıyor: "Sosyalizme karşı yöneltilen itirazla arasında en yağın ve etkili olanı 'sosyalizm iyi bir fikir, ama hayata geçirilmesi mümkününde değil. İnsanın doğasını değiştiremezsiniz!'" Molyneux, tarihe ve antropolojik bulgulara daya- narak bu argümanı tüm dayanaklarıyla birlikte çürütüyor.

■ Boykot Üzerine, V. I. Lenin, 78 sf.

Devrimciler hangi koşullar altında işçilere seçimleri boykot çağrısı yapar? 1905 Devrimi ve ilk Rus devrim- inin yenilgisinin yarattığı koşullar içinde Rus devrimci- leri için bu soru pratik bir sorundan kaynaklanıyordu. Lenin, Rusya'da marksist- lerin burjuva parlamento- suna (Duma) nasıl yaklaş- maları, parlamenter mücade- lenin sosyalist mücadelenin neresine oturduğunu bu makalede tartışıyor.

Dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler

Küresel kapitalizm üç yıldır kriz içinde. Krizi bahane gösteren patronlar işten çıkarmalara, ücret kesintilerine başvururken bir yandan kârlarına kâr kattılar. Şirketler büyürken işçilerin, ezilenlerin payına düşen daha kötü yaşam koşulları oldu. Krizin faturasını biz yoksullara ödetmek isteyenlere karşı yeni bir mücadele dalgası geliyor.

Son birkaç yıldır toplumda varolan yarılma tüm keskinliğiyle devam ediyor. Bir yanda Ergenekon, darbe planları, darbecilerin değişimine su taşıyanlar, yükseltilmeye çalışılan ırkçı, milliyetçi fikirler diğer yanda daha fazla özgürlük için mücadele edenler.

Darbeci, milliyetçi, homofobik, ırkçı fikirleri çöplüğe göndermek ve başka bir dünyayı inşa etmek için devrimci fikirlere ihtiyacımız var. İklim değişik-

liğine karşı, LGBTT bireylerin özgürlüğü için, halkların kardeşliği için, krizin faturasını ödemeyeceğiz diyenler mücadeleye devam ederken bir yandan tartışıyor.

1992'den beri Devrimci Sosyalist İşçi Partisi tarafından düzenlenen Marksizm etkinliği bu yıl "dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler" başlığıyla 28-31 Ekim tarihleri arasında gerçekleşecek. Marksizm 2010 etkinliğinde, aktivistlerin, öğrencilerin, işçilerin, akademisyenlerin bir araya geldiği yaklaşık otuz toplantıda Marksist gelenekten güncel politikaya oldukça çeşitli konular tartışılacak. Taksim Hill Otel'de yapılacak etkinliğin programını Sosyalist İşçi'nin ilerleyen sayılarından veya www.marksist.org adresinden takip edebilirsiniz.

Meltem Oral

Yorumlarınızı, eleştirilerinizi, uğradığınız haksızlıkları, verdiğiniz mücadeleleri bize yazın:

sosyalistisci@gmail.com

Devrimci gazeteyi internetten de takip edebilirsiniz:

www.sosyalistisci.org

Sosyalist İşçi gazetesi satış noktaları:

- Ankara: Konur Sok. 14/13 Kızılay 0555 794 22 21
- İzmir: 1471 Sok. 21/302, Alsancak 0507 304 45 67
- Bursa: Hacılar Mh. Konakardı Sk. Petek işhanı/18 Heykel 0537 744 47 86
- Çanakkale: 0554 705 85 56
- Edirne: 0555 688 02 45
- İstanbul: İstiklal Cd. Bekar Sk. 16/3, Beyoğlu 0539 982 22 17
- Kartal: 0536 432 92 27
- Kadıköy: 0536 519 54 06
- Ümraniye: 0532 609 51 45
- Üsküdar: 0555 863 16 36
- Beyoğlu: 0531 451 62 51
- Şişli: 0555 423 74 07
- Fatih: 0506 438 63 26
- Bakırköy: 0505 391 57 35
www.dsip.org.tr

POLİTİKANIN ABECESİ

Zenofobi

Zenofobi, yabancı korkusu-düşmanlığı anlamına gelir. Sözcük, Yunanca yabancı anlamına gelen xenos ve korku anlamına gelen phobos sözcüklerinin birleşiminden oluşur. İrkçi ve faşist partilerin örgütlenmesinde zenofobi önemli bir yer tutar. Zenofobi kavramı çoğunlukla "kültürel farklılık" ve "öteki"ne duyulan öfke gibi kavramlarla birlikte ele alınır. Günümüzde "medeniyetler çatışması" ismiyle anılan ırkçı tezler de zenofobiden beslenir ve farklı kültürlerin birbirleriyle çatışacağından

"barbar" Müslümanların, "medeni" Batıya zarar vereceği yönünde tezler öne sürer.

Türkiye'de ise Araplardan, Kürtlere, Ermenilerden, Avrupalılara kadar pek çok kesime zenofobik yaklaşımlar vardır. Örneğin ulusalcıların sık sık öne sürdükleri "yabancılar"ın Türkiye'den yazlık almaları aslında o "yabancılar"a duyulan nefretle ifade edilir ve buradan yola çıkarak korku senaryoları üretilir. Sanki her ülkenin vatandaşı kendi ülkesinin ajanıymış ve bunlar da Türkiye'yi yıkmak için elbirliği etmiş gibi bir söylem kulanırlar. Sol içinde yer alan sosyal-şoven unsurlar da sıklıkla zenofobiye başvurur, antiemperyalizmi yabancı düşmanlığı gibi göstermeye çalışırlar.

Her tür nefret söylemi gibi zenofobi de kapi-

12 Eylül Anayasasından ve ruhundan tümüyle kurtulmamızı sağlayacak yeni bir anayasa istiyoruz. Mevcut Anayasa değişiklik paketi 12 Eylül Anayasası'ndan tümüyle kurtulmak yönündeki taleplerimizi karşılamıyor. Ama bu paket darbe anayasasının çöpe atılması yönünde önemli bir ilk adımdır. Bu yüzden **YETMEZ AMA EVET!**

YETMEZ!
ama EVET!
www.yetmezamaevet.com

FORUM:

9 Ağustos Pazartesi - saat: 19.00

Muammer Karaca Tiyatrosu
İstiklal Cad. Muammer Karaca Çıkmazı No:3
Taksim Beyoğlu

KONUŞMACILAR:

Osman Can	Doğan Tarkan
Lale Mansur	Roni Margulies
Hale Soygazi	Sezai Temelli
Baskın Oran	Yıldıray Oğur
Ahmet İnel	Zeynep Tanbay
Ferhat Kentel	Şenol Karakaş
Görkem Yeltan	Turgay Oğur
Oral Çalışlar	Mehmet Uçum
Ayhan Ogan	Nihal Bengisu
Berat Özipek	Karaca
Cihat Gökdemir	Rojin

Ayrıntılı bilgi için : 0541 763 73 23

www.yetmezamaevet.com

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
70milyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylece bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Can İrmak Özınanur

Darbeciler halka hesap verecek!

30 yıl sonra sandık başında 12 Eylül darbesini yaşatan kurumların devam edip etmeyeceğini, darbecilerin bugüne dek yargılanmasını engelleyen anayasanın değiştirilip değiştirilmemesini oylayacağız. Aslında anayasa değişikliği paketindeki 26 maddeden daha fazlasını, 27 Mayıs 1960 darbesi ile kurulan, 12 Mart ve 12 Eylül darbecileriyle güçlenen, 28 Şubat darbesi ile halkın çoğunluğunu hedef alan, herkesi düşman eden 27 Nisan e-muhtırası ile kendi sonunu hazırlayan askeri vesayet rejiminin devam edip etmeyeceğini oylayacağız.

Türkiye halkları her zaman

darbecilerin karşısında oldu, darbelerin devirdiği partileri hükümete taşıyarak tepkisini gösterdi. Halkın darbeler düzenine olan tepkisi ise Ergenekon soruşturmaları ile açığa çıkan başarısız darbe girişimleri ve darbe hazırlıkları ile doruğuna çıktı. Kenan Evren ve 12 Eylül cuntasının 30 yıl sonra yargılanmasına neden olabilecek bu tepki, 28 Şubat darbesinin ürünü Emasya Protokolü'nü kaldırdığı gibi bugüne kadar dokunulmaz ve cezasız kalan darbecilere de dokunulmasını sağlıyor. Üstü örtülen bir çok katliam, provokasyon ve cinayet bütün yönleriyle konuşuluyor, yavaş yavaş günyüzüne çıkıyor.

Cuntanın planları

28 Şubat darbecileri, darbe "bin yıl sürecek" demişti. Son darbe, rejimin ezdiği ancak hiç yana gelip karşı koyamamış kesimleri bir araya getirdi. Kürtler, Müslümanlar, sosyalistler, demokratlar ve sadece insanca bir yaşam isteyenler bir arada mücadelenin gerekliliğini anladı. Fakat sonsuza dek yaşamak, Türk egemen sınıfı adına devleti yönetmek, baskı, zulüm ve kanla sömürü düzenini sürdürmek isteyen cunta darbe girişimlerine devam etti.

2003'te 12 Eylül tipi bir darbe hazırlığı olan Balyoz başarısızlığa uğradı. Ardından gelen Sarıkız, Ayışığı, Yakamoz ve Eldiven darbe girişimleri de başarısızlığa uğradı. Çünkü

askeri vesayetinin dayandığı toplumsal meşruiyet 28 Şubat 1997 yılında İslamcılara karşı yapılan darbe sonucu ortadan kalktı.

Eskisi gibi rahatça yönetime el koyan askerler, darbeye zemin hazırlayarak, 12 Eylül diktatörü Kenan Evren'in deyimiyile "şartların olgunlaşması" için çalıştılar. 2005'ten itibaren yükseltülen milliyetçi propaganda Hrant Dink, Rahip Santoro ve Malatya Zirve yayınevinde 3 Hıristiyan'ın katledilmesine bağlandı. Yüzbinlerce insan "AKP şeriat" getirecek yalanıyla darbe mitinglerine çekildi.

Darbeciler, kemalist gelenekten yani kendilerinden olmayan AKP'yi devirecek bir darbe için Türkiye'yi cehenneme çevirdi. İrkçi gösteriler, linç girişimleri, bombalı saldırılar, ölüm tehditleri ile darbe için bir kaos ortamı yaratmaya çalıştılar. Kafes darbe planı, bundan sadece 1 yıl önce yazılmıştı. Eli kanlı katiller bir kaç yıl içinde yeniden darbe yapmak amacındaydı.

Bu amaç, halkın darbelere olan tepkisi, ilk kez gerçekleşmekte olan bir darbeye karşı sokakta direnişin başlaması ile duvara çarptı. "Favori darbemiz yok" diyenlerin bir araya geldiği Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu, 2 yılda 50 binden fazla insanı cuntaya karşı sokağa çıkardı. Bu satırların yazıldığı saatlerde ilk kez bir Yüksek Askeri Şura toplantısında cuntanın dediği olmamış, Balyoz

darbe planına imza attıkları için aranan generaller terfi edemedi. Aslında son bir kaç yıl hep ilklerle geçti. İlk kez kontrgerillanın üssü kozmik odalara girildiği gibi.

Favori darbemiz yok

Bu kazanımları sağlayan halkın darbecilere olan tepkisi ve mücadeledir. Hükümet bu tepkiye duyarsız kalmadığı için askerlere boyun eğmedi, yaptığı her uzlaşmayı sürdürmedi. Şimdi darbeciler darma duman, cuntanın saflarında bozgun var. Hepsini de kendisini kurtarmak istiyor. Biz hepsinden kurtulabiliriz.

27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat- tüm darbeler ve darbe girişimleri yargılsın.

Darbecilerin yazdığı darbe düzenini kollayan 1982 anayasası çöpe atılsın.

Kozmik odalarda saklanan belegeler, kontrgerilla örgütünün üyeleri ve eylemleri halka açıklansın.

Ordu halktan özür dilesin, darbe mağdurlarına hakları ve itibarları iade edilsin.

Darbe karşıtı mücadele sokakta varılmaya devam ederse, bu taleplerin arkasında geniş kitlelerin durmasını, hükümetten ve meclisten talep etmesi sağlanırsa işte o zaman darbecilerden gerçekten kurtulabiliriz. 12 Eylül anayasa referandumunu halkın çoğunluğunun darbelere karşı olduğunu sergileyerek üstünlüğü halka verecektir.

12 Eylül'de ne olmuştu?

- 650.000 kişi gözaltına alındı.
- 1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
- 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı.
- 7 bin kişi için idam cezası istendi.
- 517 kişiye idam cezası verildi.
- İdam cezası verilenlerden 50'si asıldı.
- 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.
- 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmaktan yargılandı.
- 388 bin kişiye pasaport verilmeydi.
- 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı.
- 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
- 30 bin kişi mülteci olarak yurtdışına gitti.
- 300 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü.
- 171 kişinin işkenceden öldüğü belgelendi.
- 937 film yasaklandı.
- 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
- 3 bin 854 öğretmen, 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.
- 400 gazeteci için 4 bin yıl ceza istendi.
- Gazetecilere 3 bin 315 yıl hapis verildi.
- 31 gazeteci cezaevine girdi.
- 300 gazeteci saldırıya uğradı.
- 3 gazeteci silahla öldürüldü.
- Gazeteler 300 gün yayın yapamadı.
- 39 ton gazete ve dergi imha edildi.
- Hapishanelerde 299 kişi yaşamını yitirdi.
- 144 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü.
- 14 kişi açlık grevinde öldü.
- 16 kişi "kaçarken" vuruldu.
- 95 kişi "çatışmada" öldü.
- 73 kişiye "doğal ölüm raporu" verildi.
- 43 kişinin "intihar ettiği" bildirildi.

